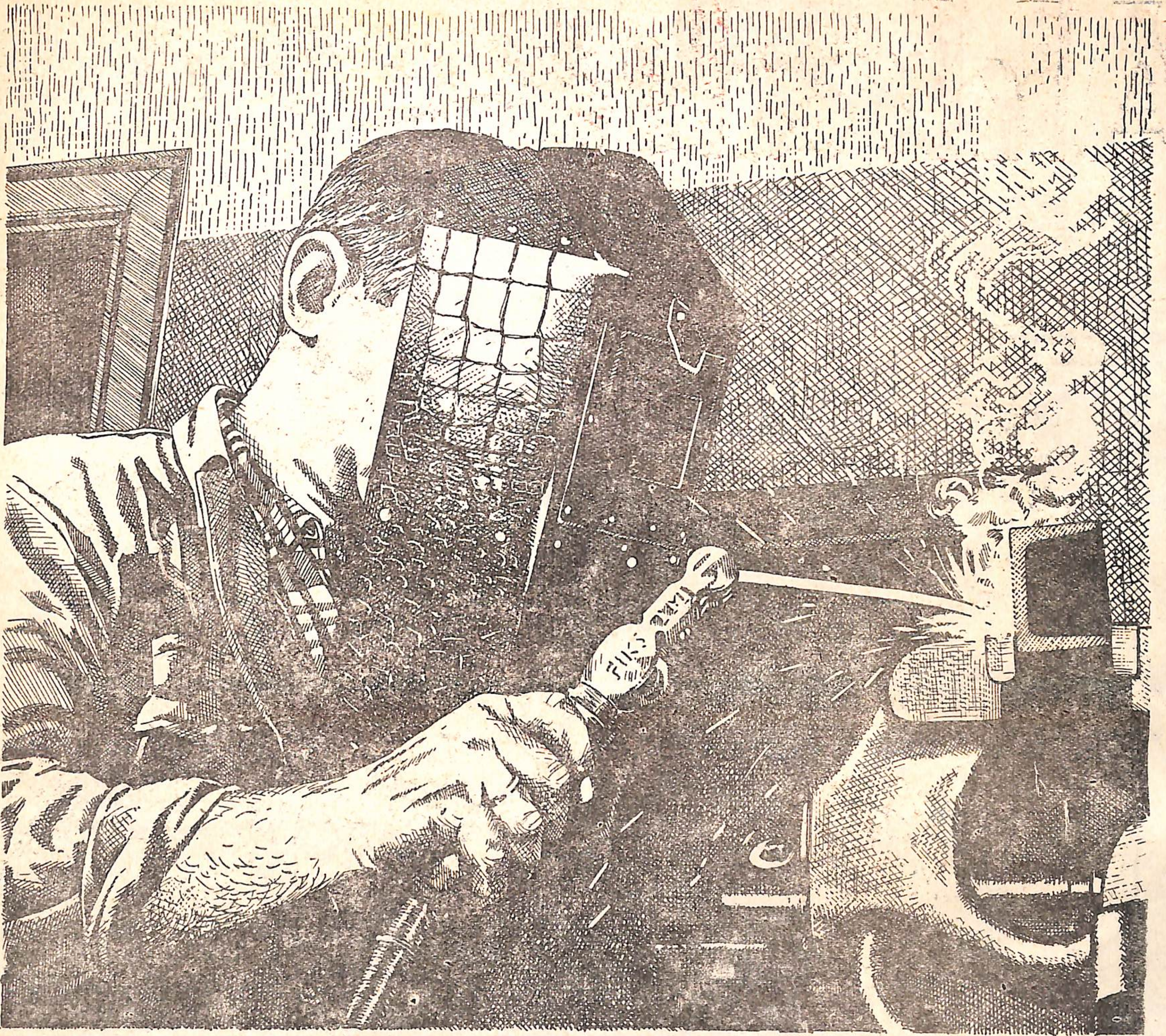
Akbaba

NASREDDİN HOCA SAYISI

— Ne içiyorsun hoca?..
— Piliç çorbası!..

Her tedbir emniyet için...

Tasarruflarınızı İŞ BANKASI'na yatırmakla paranızı emniyet altına alır... aynı zamanda senenin en zengin çekilişine katılarak değerli bir ikramiye kazanma şansını elde edersiniz. Ve üstelik, % 6,5'a kadar faiz alırsınız.

Yılın üçüncü zengin çekilişine katılmak için son para yatırma tarihi: 10 Ağustos

Bu çekilişte:

15 APARTMAN DAIRESI
2 ADET 100.000 LIRA
25 ADET 5.000 LIRA
25 ADET 1.000 LIRA
ve 3300 kişiye
çeşitli para ikramiyeleri

Vadesiz hesaplarda her 200 liraya vadelilerde her 100 liraya ayrı bir kur'a numarası

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

d - 718

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

SAHİP VE BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

YAZI AİLESİ :
Adnan Veli, Nimet Arzık, Necdet Rüştü Efe, Selâmi Yurdatap, Yaşar Özen, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Örsan Öymen, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Suat Yalaz, Nehar Tüblek, Semih Balcıoğlu, Cafer Zorlu, Şadi Dinçcağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Metin Gökçe, Zeki Beyner, Burhan Solukçu

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası

Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.

İLÂN FİATI :
Kapak içi, santimi 15 lira, iç sayfalar 20 liradır.

Sayı : 484 — Yıl : 38
22 Haziran 1961
Telefon : 22 18 11

Bu gazete Basın Ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

VAY ALÇAK VAY!..

Lütfen burun deliklerinizi tıkayınız: Bu sayfanın beyaz masasına bir leş yatıracağım ve bir kalem ucu vuruşu ile ufunet dolu kişiliğini deşeceğim.

Bu, Yassıada sanıklarından bir D. P. mebusudur.

Hemen söyliyeyim: Bizim geleneğimizde düşene vurulmaz. Yassıada ki, düşmüş insanlar kampıdır, içlerinde Faruk Nafiz Çamlıbel gibi, kalbi yıllardır yaralı, büyük bir şairimiz de var. Dilerim ki, suçsuzlar günahsızlar sayın Başol'un ince zekâlı ve zeki duygulu adaleti önünden alın-akı ile çıksınlar. Kalemlerin onlar için söyliyeceği bundan başka tek söz yoktur.

Ama bir tanesi, şu anda, vallâhi adını bile unuttuğum bir tanesi, beni zorla konuşturacak.

Yüksek Adalet Divanının bir oturumunda, D.P. meclis grubu tutanakları okunurken benim de adım geçmiş....

Yassıada saatini her akşam dinleyemediğim için, kendi kulağımla duymadım. Arkadaşlarımın anlattıkları şu:

Sayın İsmet İNÖNÜ'nün, Uşak'ta başına taş atılınca, bu sütunlarda, bütün belâları göze alarak bir yazı yazmıştım. Adı, hatırlarsınız: Bir Taş, Bir Baş!

O yazı: «İNÖNÜ'nün başına atılan taş, demokrat partinin mezar taşı olacaktır.» diye bitiyordu.

İşte bu yazı, şimdi tutanaklar okununca öğreniyoruz ki, D.P. meclis grupunun sır sızmayan dört duvarı içinde fırtınalar koparmış. Bir, yahut birkaç mebus gazapla yumruklarını sallıyarak esmiş, savurmuş...

Kendilerine buradan teşekkürler ederim. Demek bir cümlem, bir tek cümlem onları can-evinden vurmaya yetmiş...

Eğer, yumruklarını sıkacaklarına gözlerini açsalardı, elbet bu işler başlarına gelmiyecekti. Elbet bu milletin vicdanı, düşman kumandanını esir aldığı yerde, Garp Cephesi Kumandanının taşlanmasına isyan edecekti. Elbet o taş, D.P.'nin mezar taşı olacaktı!

Ama haydi, insanlık zâfıma bağışlayınız da biraz övüneyim- o gazap günlerinde bunu yazabilmek için kaburgalarımızın kafesi içinde yürek ister, tavşan değil!

İşte, yoldan geçenlere, efendisinin bahçe parmaklıkları arkasından havlayan ödlek köpekler gibi, bu Yassıadalık D.P. saylavı da, gizli oturumun dışarı ses vermeyen dört duvarı içinde sövdükten, saydıktan sonra, hıncını alamamış:

— Ben Yusuf Ziya'yı tanırım, menfaati için anasını satar, demiş!

Durunuz... Bir an sinirlerimi yatıştırarak konuşayım: Menfaati için anasını satan adam «İNÖNÜ'ye atılan bu taş, D.P.'nin mezar taşı olacaktır.» diye değil «Keşke biraz daha büyük taş atsalardı da İnönü'nün mezartaşı olsaydı!» diye yazar!

Anasını satan adamdan beklenen, o namusluluk değil, bu namussuzluktur!

Anasını satmak!.. Şaşmıyorum, hayatımda satmıyacağı hiç bir şey olmayan böyle alçaklar için ana bile satılıktır!

Bunun üstünde daha fazla durmayım. Etim, kemiğim değil, kalemim bile sızlıyor...

Ama bu alçak üstünde, hayır alçak ta değil, Süleyman Nazif'in alev diliyle konuşayım, bu çukur üstünde, bu kanalizasyon çukuru üstünde bir dakikacık durayım:

Demokrat partinin iç yüzünü bilen bir dostum, ünlü bir malî müessesenin ünlü bir başı, bana bu adamı şöyle anlattı:

— Aydın'da, Menderes'in sofrasındaydım bir gece. Bu adam da sofradaydı. İçki ve yemek boyunca, birbiri ardından, saatlerce müstehcen, müstehcen de değil, müstekreh fıkralar anlattı... Hiç kimsenin hiç kimseye anlatamıyacağı kadar yüzsüz, hayâsız, utanmaz ve iğrenç fıkralar... Sonra, bu hizmetine karşılık mebus oldu!

D.P. grupunda bana ağız dolusu sövülmüş olması, ömrüm boyunca övüneceğim bir talihtir. Ama böyle genel evden farksız bir ağıza düşmege de talih diyemem!

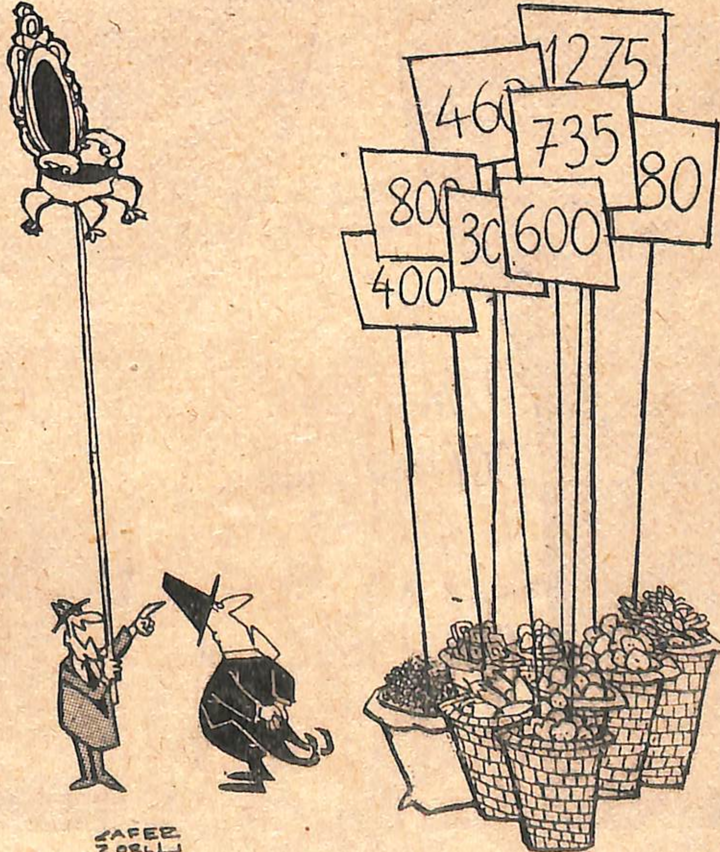
Yusuf Ziya ORTAÇ

İşte:

İyiye mi gidiyoruz, kötüye mi?.. Partilere sormaya, anketler açmaya ne hacet... İşte iki satırlık bir gazete haberi, sorunuza, istediğiniz cevabı veriyor:

«Dünya Bankası 20 milyon dolar kredi teklif etti!»

BEN

Vatandaş — Haydi bakalım, sen yüze indir, ben düze indireyim!

300 MİLYON

Yazan :
Falan - Filân

★

— Hani üç yüz milyon lira çalmış, diyorlardı. Bak birşey çıkmadı. Demek yalanmış...

— Efendim, o üçyüz milyon lira işinin aslı başka. Bakınız o dedikodu nasıl çıktı... Biz, bundan dört yıl kadar önce, Allah selâmet versin İbrahim Bey'le yurt gezisine çıkmıştık. İbrahim Bey, Allah vermesin bir muhalif ki, zehir zehir... Bu adamın büyük bir konuşma ve anlatma kabiliyeti var. Yâni kitabi adam değil, hayat adamı. Üstelik çok da bilgili... İbrahim Bey, köyden dışarı çıkmamış, yaylâdan bir kere kasabaya inmemiş çobanı karşısına alır, Einestein'in «görelik» kuramını, Freude'in en çapraşık kuramlarını, ona anlatır, öyle bir anlatır ki, imzasını atmasını bile bilmeyen köylü, onun bütün anlattıklarını anlar, öğrenir. Tanrı vergisi böyle bir kabiliyeti var.

Yurt gezisinde onunla birlikte uğradığımız ilçelerde, illerde halka, en zor anlaşılır politika ve iktisat meselelerini nasıl kolaycacık anlattığını gördük ve duyduk. Çok da konuşkan, neşeli bir adam.

Bir sabah ağzını bıçak açmaz oldu. Kaldığımız otelde öğlene kadar hemen hiç konuşmadı. Boyuna düşünüyor. Nedir, ne var, diye sorduk.

— Yarın gideceğimiz yerde, dedi, biliyorsunuz, büyük bir miting var. Benim de konuşmam lâzım. Çok önemli birşey anlatmak istiyorum, dün geceden beri nasıl anlatacağımı bir türlü kestiremedim. Düşünüyorum, düşünüyorum, bir türlü içinden çıkamıyorum.

İbrahim Bey bir konuyu anlatmakta zorluk çekerse, artık bize söz düşmez. Bir söz söylemiş olmak için:

— Sizin anlatacak konunuz yok değil a, başka birşey anlatın! dedim.

— Olmaz, dedi, bu çok önemli... Bunu anlatmalıyım.

Öğle yemeğinden sonra otobüse binip yola çıktık. Yolda da konuşmadı bizimle, boyuna düşündü. İkindiye doğru kasabaya geldik. Partililer karşıladı. Meydana halk dolmuş. İbrahim Bey ilkin otele gitti, odaya kapandı. Herhalde otel odasında, halka anlatacağı şey her neyse, onu düşünmüş olacak. Neden sonra çıktı. Ama yine dalgın, asık suratlı. Görünüşüne bakılırsa, aklına takılan konuyu anlatma yolunu hâlâ bulamamış.

Çıktı kürsüye. Alanı dolduran binlerce kişiden bir alkıştır koptu. İyi konuşur diye adı duyulduğundan memlekette herkes tanıyor.

— Vatandaşlar! Memleket uçuruma gidiyor. Neden uçuruma gidiyor? Çünkü... Hazinemiz, yâni devlet hazinesi tamtakır kaldı. Hazine tamtakır kaldı ne demek? Şu demek ki, hazinede altın bulunur, bildiğiniz altın. Bizi mhazinemizde doksan yedi ton altın vardı. Doksan yedi ton, anladınız değil mi? Doksan yedi ton altın... Dok - san - ye - di - ton!...

Sözlerinin etkisini anlamak için durdu, kalabalığa baktı. Kalabalıkta hiçbir kıpırdanış yoktu. Oysa başka konulardaki konuşmalarında, nutuk kürsüsünden elini sağa doğru açtı mı, kalabalık da rüzgârda ekin tarlası gibi o yana yatar, sola açtı mı elini, kalabalık da o yana dalgalanırdı. Bu sefer konuşmasına aldıran olmamıştı.

İbrahim Bey'in yanı başındaydım. Bütün yüz çizgilerini, hareketlerini görebiliyorum. Birkaç kere yutkunduktan sonra yeniden söze başladı:

İbrahim konuşuyor ama, tadsız...

— Muhterem vatandaşlarım, aziz hemşehriler!... Doksan yedi ton ne demek? Bir ton, bin kilo eder, bin kilo... Yâni doksan yedi bin kilo altın... Anladınız mı, hazinedeki doksan yedi bin kilo altın şimdi yoktur. Bu müthiştir, bu korkunçtur aziz hemşehriler... O kadar korkunçtur ki, doksan yedi ton, yâni doksan yedi bin kilo... Muazzam para!...

Yine sustu. Kalabalığı süzdü. Bu sefer kalabalıkta kıpırdanma olmuş tu ama can sıkıntısı kıpırdanışları...

İbrahim Bey anlatmak istediği konuyu açıklıyamamaktan ötürü büyük bir sıkıntı içinde terlemişti.

— Aziz vatandaşlarım, sevgili kardeşlerim, muhterem hemşeriler!... Doksan yedi ton altın şu demek... Altının bir gramı on dört liradır. Bir gram, bir gram altın on dört lira... Bir kilosu ondört bin lira eder. Bir tonu on dört milyon lira tutar. Anlıyor musunuz, bir ton altın on dört milyon lira... Pek muhterem hemşehriler, çok aziz vatandaşlar!..

Kırkpınar güreşleri!

Doksan yedi ton altın deyince, bunun ne demek olduğunu birden kavramak zordur. Ama doksan yedi ton altının bir milyar üçyüz elli sekiz milyon lira ettiğini söylersem, devlet hazinesinin nasıl amansızca yok edildiğini hemen anlıyacaksınız... Ne korkunç bir rakam: Bir milyar üç yüz elli sekiz milyon... Tüyleriniz diken diken olmuyor mu?.. Bu kadar altın nereye gitti?...

Durdu, kalabalığa baktı. Meramını anlatamadığı belli idi. Çünkü kalabalıktan çözülenler, dağılanlar vardı. Mendili ile alnında biriken terleri sildi.

— Benim pek aziz hemşehrilerim ve pek muhterem vatandaşlarım!... Bir milyar üçyüz elli sekiz milyon... Haydi, elli sekiz milyonunu atalım, şuna yuvarlak hesap, bir milyar, üç yüz milyon diyelim... Bunun nasıl korkunç, insanı ürperten bir rakam olduğunu anlatmak için size bir misal vereceğim. Doksan yedi ton altını, arabalarla taşımak lâzım gelse... Bir at arabası, beşyüz kilo taşıdığına göre, demek ki doksan yedi ton altını ancak yüzdoksan dört araba taşıyabilir, hem de çift atlı araba... Muhterem vatandaşlarım, lûtfen gözlerinizin önüne getirin, arka arkaya dizilmiş yüz doksan dört araba... Hepsi de altınla dolu... Yüz doksan dört arabanın uzunluğu buradan taaa şeye kadar gider. Sizin kasabanızda yüzdoksan dört at arabası var mı? Yoktur. Demek ki, sizin kasabanın bütün at arabaları, hazinemizdeki altınları taşımağa yetmezdi. İşte bu altınlar yok olmuştur.

Anlatamamanın sıkıntısiyle ayağını yere vurdu. Umduğu heyecanlı konuşmayı bulamıyanlar da tek-tük dağılmağa başlamışlardı.

İbrahim Bey yavaşça bana eğilip:

— İşi büsbütün karıştırdık galiba... diye fısıldadı. Sonra sesini daha da yükselterek konuştu:

— Arkadaşlar, aziz arkadaşlar, muhterem arkadaşlar!... Gözünüzde daha iyi canlandırabilmek için şöyle diyeyim: Doksan yedi ton altını taşımak için doksan yedi kağnı ister. Arka arkaya dizilmiş doksan yedi kağnı!... Evet, işte hazineden giden altın bu kadar muazzam... Bilmem anlatabildim mi?..

Dinleyicilerin ilgisizliğine bakılırsa, anlatamamıştı.

— Vatandaşlar, doksan yedi ton altını taşımak için, beş tonluk koca kamyonlardan yirmi tane ister. Yirmi kamyonu arka arkaya koyun bakalım, bir ucu nereye gider... Sizin kasabanızda değil, vilâyetinizde bile yirmi kamyon yoktur. Bu demektir ki, memleket mahvolmuştur, demektir; memleket uçuruma

gidiyor, demektir. Bu kadar altını trene koysanız, trene... Bir tren yükü altın eder... Anladınız mı, ne korkunç şey!...

Alanı dolduran kalabalık dağılmış, yalnız kürsünün etrafında bir topluluk kalmıştı. Durmadan terini silen İbrahim Bey birden:

— Deve! diye bağırdı, evet deve!...

Çoktanberi aradığı bir şeyi bulmuş gibi «Deve!» diye bağırıyordu.

— Pek aziz ve pe kmuhterem vatandaşlarım!... Deveyi bilirsiniz... Deve kervanlarını da bilirsiniz... Doksan yedi ton altını, ikiyüz deve ancak taşır. Altın yüklü iki yüz deve ne demektir? Gözünüzde canlandı mı?.. İşte bu altınlar uçtu, uçtu vatandaşlarım!...

Deve katarı ile de anlatamadığını sezince, bu sefer altınları ata, katıra, eşeğe yükledi.

— Beşyüz eşek... Beşyüz eşek ister!... diye çırpınarak bağırıyordu.

Hayır, olmamış, anlatamamıştı.

— Bakınız vatandaşlarım! Ne demiştik? Doksanyedi ton altın, bir milyar üçyüz şu kadar milyon lira eder demiştik... Ne para!... Kâğıt para olarak trene yüklesenız, tren almaz, anlaşıldı mı?.. Siz bu parayı birer lira birer lira saymağa kalksanız, (elindeki nota bakarak) gece li gündüzlü yüzbin günde sayamazsınız. Yüzbin gün demek iki yüz yıl demek... Yâni bu paraları saymağa sizin ömrünüz yetmez. Kasabanın İhtiyar Heyeti toplansa da cuma pazar demeden saysa, yine saymağa yetiştiremez? Anlaşılıyor, değil mi?..

Kala kala o kalabalıktan kürsünün çevresinde bir halka kalmıştı.

İstediğini anlatamamanın verdiği üzüntüyle:

— İşte böyle vatandaşlarım!... dedi, kürsüden indi.

Partililer, ilçedeki parti ileri gelenleri etrafını aldılar, böylece parti binasına gidildi. İbrahim Bey, hiç olmazsa bunlara anlatmak istiyordu:

— Efendim, bir milyar üçyüz elli sekiz milyon lira... Banknot olarak bu paraları birer lira birer lira üstüste koysanız, bir milyon metre yükseklik eder. Bu sizin minare gibi doksan bin minare boyu... Doksan bin minareyi üstüste koyun, işte o kadar para... Nasıl müthiş değil mi?...

İbrahim Bey oflaya puflaya başlamıştı:

— Yâni, doksan yedi ton altınlık gümüş birer liraları üstüste koysanız, buradan aya varır tepesi...

Parti binasına geldik. Orada, kalabalıktan arta kalan on kişi var yoktu. İbrahim Bey oturdu, yine anlatmıya çalıştı:

— Bir milyar üçyüz elli sekiz milyon lira... Elli sekiz milyonu at. Yuvarlak hesap, bir milyar üçyüz milyon lira... Ne demek, bilir misiniz? Kâğıt birer liraları yere, yanyana dizseniz, dünyayı üçbin defa fır dolanır. Onar lira dizseniz yere yanyana, bu koca dünyayı üçyüz defa dolanır. Korkunç birşey canım...

Hayır, hayır, hayır, ne yapsa anlatamıyordu. Dinleyenler, yüzüne dalgın dalgın bakmaktaydılar. İbrahim Bey:

— Üç milyar üçyüz milyon... dedi, taşısak, gördünüz, taşınmıyor; saysak, sayılmıyor.

Kasabalılardan biri:

— Bir belâ!.. dedi, evet başımıza belâ canım...

İbrahim Bey'in iki eli yanına sarktı. İnler gibi konuştu:

— Arkadaşlar!... Çok para, çok... Bir milyar, üçyüz milyon lira... Hadi, milyarını da atalım gitsin, yuvarlak hesap üçyüz milyon lira...

Odadakilerden biri:

— Ne olmuş bu para? diye sordu.

— Hazineden çıkarıp yemişler, rehin vermişler, yâni çalmışlar... Anlaşıldı mı, anlatabildim mi, üçyüz milyon, üçyüz milyon, üçyüz mil... üçyüz...

Orada bulunanlardan birkaçı tekrar ettiler:

— Üçyüz milyon...

— Üçyüz milyon...

İşte bu üçyüz milyon dedikodusu oradan yayıldı. Herkesin ağzında bir üçyüz milyon... Ama kimse, üçyüz milyon nedir, bilmiyor.

İbrahim Bey, kasabadan dönerken:

— Politika konuşmalarında rakam olmıyacak, dedi, rakam oldu mu anlatamıyoruz. Milyarı, milyonu kim ne bilsin... Hayal sınırının çok üstünde...

AZİZ NESİN

Sekiz yüz imam ve müezzin maaş alamadı. (Gazeteler)

YAZISIZ!

SUYA ÇİZGİ

YAŞAR ÖZEN

Sürüngenler

Sayın Devlet Başkanımız, Başbakanlıkta kabul ettiği Anadolu gazetecilerine:

«— Diktaya gitmeyeceğiz. Dikta rejiminin iyi olacağını bize de ihsas edenler olmuştur.» demiş.

Haysiyete, şerefe, hürriyete, kısaca; «insana» değer vermeyen bir rejimin tavsiyecilerinin kim olduklarını bilmiyoruz. Ama, Devlet Başkanının ve komitenin çevresine nasıl sokulduklarını gayet iyi biliyoruz: Sürünerek!

Fabrikasyon

Bir sabah gazetesinde yer alan şu iki haberin üzerine, lütfen dikkatle eğiliniz. İşte birincisi:

«İşten çıkarmalar devam ediyor. Dün de iki fabrikada yüz işçiye yol verildi.»

Ve işte de ikincisi:

«Almanya bizden on bin işçi daha istiyor.»

Bu konuda batı memleketleriyle aramızdaki farkın çok ufak, çok önemsiz olduğu anlaşılıyor.

Batıdaki fabrikalar, çıkardıkları işi ihraç ederler, bizim fabrikalar ise çıkardıkları işçileri...

Tedai

Yüksek Seçim Kurulu yirmi bir Hazirana kadar seçmen kütüklerinin bitirilip hazırlanmasını bütün illere bildirmiş.

Şu seçmen kütüğü lâfı, nedense bana, Menderesin söylediği rivayet edilen bir cümleyi hatırlatıyor: «Odundan aday göstersem bu millet seçer.»

Gene bu seçmen kütüğü lâfı, bana, bir şeyi daha hatırlatıyor: Eski devri. Ama değiştirelim bu deyimi. Kütükle odun arasında çok fark var!

At var, meydan yok

Gazetelerden öğrendiğimize göre, Hürriyet Meydanını tanzim için kazıya başlanmış. Nasıl sevinmiyelim.

Yirmi yedi Mayıs öncesı Demirkırat'a meydandı orası, şimdi ise Hürriyet Meydanı oluyor.

Ankara Mektubu

NİMET ARZIK

Fransızların Yassıadası!

Dört generaldı bunlar. Challe (Şal), Jouhaud (Juho), Zeller, Salan (Salan kaçtı.) Üçü de yüksek askerî mahkemenin karşısında hesap veriyordu. Kendilerini bekliyen ceza... ağırdı. Fakat, öyle bir karşılıklı nezaket ve nezahet havası içinde yürüyordu ki dâva... General Challe sâkin, vakur, «evet» diyordu, «yaptım. Fikirlerimin doğruluğuna inanıyorum. Bu gün de ayni şekilde düşünüyorum. Bu işe başlarken bütün mesuliyetini tartarak başladım. Bu bir politikaydı. Bu yerlerin halkına bir zamanlar Fransızsınız demiştik. Şimdi sinemizden atmak gibi olurdu onları eğer aksini iddia etseydik...» Görüş bize yanlış geliyor, ona doğru gelmiş, mesele orada değil...

Medenî cesaret sahibi insan her zaman saygı doğurur. Medenî cesaret sahibi bunlar. Meselâ general Zeller, dostlarının yanına sığınmıştı. Araştırmalar sıklaşınca kimseyi mağdur etmemek için gidip teslim oldu. Challe de öyle...

Kimse kimseye suç yüklemedi, kimse tevil yoluna sapmadı. Öylesine özlü bir hava esiyordu ki mahkemede, insan ister istemez: «Bu adamlar ki, bu kadar ciddi, nasıl oluyor da, yarınsız bir hareketin «hafif» önderleri oldular?.. Destek mi bekliyorlardı bir yerden?.. diye düşünüyordu.

Bir takıldığım nokta daha: Hâkim, generallere «Monsieur», «bey» diye hitabediyordu. Böyle hitap edecekti elbet. Büyük bir trajediydi oynanan ve oynıyanlar da öyle: Büyük!

Bence «Tarihî» olmanın tek yolu budur. Sonu ölümün kapısına dayansa bile... Sizce?

Üniversite Mezunu!

Daha «gülümser» konulara sapalım:

Uzun zamandanberi hanımları kenara ittik: Daha doğrusu, onlar kendi kendilerini itmişlerdi 27 mayıstanberi. Kuytuluklarda yaşıyorlardı. Hiç bir tarafta göz çıkaran iç burkan şıklık yoktu. Şımartılmadan şımarıklık yoktu... En hafif kıpırdanmalar başladı CHP lilerin eşlerinde, amma her şey hafif kıpırtı halinde. Paluze pişer ya göz göz kabararak, işte göz göz kabarmalardan ibaret bu çeşit yönelmeler. Zaten nöbet tutuyoruz hiç bir şey taşmasın diye. Ne zamana kadar tutacağız? Bıkıyor insan her türlü bekçilikten...

Şimdi «benim kürküm sende yok» başka çeşit fiyakaya yerini bıraktı, çok daha yaralayıcısına hanımlar arasında...

Hanımlarda da kendi kendilerini sınıflandırma merakı başladı. Bu Ankara'ya mı has yoksa bütün memlekete mi şamil bilmiyorum.

1) Yeni bir takdim usulü çıktı başkentte İsim ve soyadından sonra tahsil derecesi soruluyor. Üniversite mezunu. Selçuk kümbedi gibi temellerin üstünde halkalana halkalana söylüyorlar bunu).

2) Lise mezunu (burada ton, şerefli bir tevazu tonudur).

3) Lise mezunu bile değil. (Islıklı küçümseme solumasını kulağınızın dibine getirin....)

Ben üçüncü sınıfın birinci sınıftan farkını göremem. Hoşuma giden insan vardır, gitmiyen vardır. Diplomasından bana ne? Trenlerde fark bariz: Birinci mevki kırmızı, ikinci ballı yeşil, üçüncü kuru tahta. Bir nevi rozet taşısalar da hanımlar farkı kolay tarafından anlasak...

Şu garplılar yok mu, ne kadar münasebet yoksunu insanlar, hayret!.. Demişler ki: «La culture c'est ce qul reste en nous, après avoir oubllé tout ce que nous avons appris»: «Bütün öğrendiklerimizden sıyrıldığımızda bizde kalan öze, kültür denir.»

Kalan öz... Hımmmm!...

Kalan öz zayıf oluncaa... «İster kendini üniversite mezunu diye takdim ettir, İster ordinaryüs profesör!.. Kime ne?..

Budak deliği!

Bazı meselelerde, yazıda, konuşmada değil, salâvatla dokunuyoruz. Konuşmada söylenmiyen yok.. Seksüel problem bunlardan biri. Bu seksüel probleme bir hal çaresi bulunmadıkça, kimse doğru iş göremez. Görür mü? Görüyor mu?

İzmirde İnciraltı plâjında bir anne 5 yaşında kızını çıplak denize sokuyor. Yanıbaşında 5 yaşında bebeği dikizliyen genç bir adam var. Öylesine dikizliyor ki, anne bir mayo uydurmağa mecbur oluyor çocuğa... Yahu çocuk bu...

Antalya'ya, İstanbul'dan kalabalık bir grup gidiyor. Erkekler kabineleri «idare edenle» fiskoslaşıyorlar: «Kızların kabinelerinin budak delikleri büyük olsun da seyredebilelim»... Yahu arkadaş bu, beraber yolculuk yaptığınız arkadaş.... İlk tasa nedir?.. «Budak deliği büyük olsun da seyredelim»...

DP. liler bir yoklamanın en civcivli zamanında... (ay ne rahat oldu şimdi yazı yazmak. Söylenmesi güç şeyleri DP. lilere yüklemek imkânı bize işleri kolaylaştırıyor.) bir Şark şehrinde gene ilk tasaları ne?.. «Resim öğretmeninin karısı dalyan gibi kadın, elde etsek».... Sen yoklamanı düşünsene, o muhterem dalyanı, balığı, ağı sonra düşünürsün. Netekim de kaybetmişlerdi yoklamayı da, acıklı acıklı yüzde yirmilerden sokulu sokuluverilmişlerdi seçime. Orası teferruat.

Tatilde bir gün Aksekide kalan bir arkadaşım, karısının kolunu bacağını sarmalamağa davet etti etraftan «rahatsız etmesinler» diye...

Akseki'ye kadar zahmete ne hacet... En büyük şehirlerimizde elâlem «büyük budak deliği aramakla» meşgul.

Biliyor musunuz, insanın canı güzel bir elbise bile giymek istemiyor. Süslenmek bile istemiyor. Bizleri ne hale getirdiniz beyler?... Ve bu mesele normale girmedi. Ana yasa, baba yasa, komisyon, komisyon.... Nafile!

Öbür şatlar!

Başvekil Debré (Fransız Başvekili) memur denilen kişiyi şöyle tarif etmiş:

Memur sükût âdamıdır: Susar, hizmet eder, çalışır.

Birinci şartı bizler kadar yerine getiren az. Öbür şartlara gelince.... Aman neden gelelim öbür şartlara?.

1960 güreşçilerimizin Roma dönüşü!

1961 güreşçilerimizin Yokohama dönüşü!

Kırk Ambar

KARİKATÜR

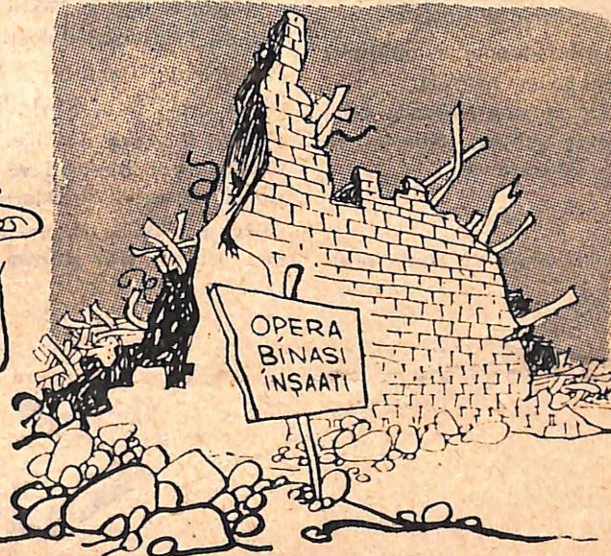
DENİZ MEVSİMİ BAŞLADI...

YASSIADA SAATİ İHDASINDAN BU YANA RADYO SATIŞLARI YÜZDE ELLİ ARTTI.

MARİLYN MONROE BİR TÜRK ÇOCUĞUNU AMERİKADA TEDAVİ ETTİRECEK

2000 YILLIK BİR HARABE MEYDANA ÇIKARILDI.

Semih Balcıoğlu

Otuz dokuz yıldır kendi kendisiyle yarış halinde olan Akbaba, yeni bir değer daha kazandı:

Güzel panoramalar ve lokum kadınlar çizicisi, ünlü sanatçımız Suat YALAZ...

Gelecek sayımızdan cidden pek nefis bir plâj sahifesini bulacağınız YALAZ, her hafta değerli fırçasiyle Akbaba'yı güzelleştirecektir.

Zavallı ağaç

Kolkola yürüyorduk. Birdenbire asıldı koluma:

— Ah be, ağaca bak be! Ne muhteşem, ne güzel ağaç be! Şiir gibi be, şiir!

Ağzım bir karış açık kalmıştı. Sahiden de, ne güzel ağaçtı bu!.. Günde belki on kez geçtiğim kendi sokağımdaki ağacın bu kadar güzel olduğunu nasıl olmuştu da görmemiştim?...

— Cidden çok güzel be, diye başımı salladım.

Durduk, bir süre baktık ağaca.

Başka bir zaman, başka biriyle aynı yerde durduk. Arkadaş aynı ağacı göstererek:

— Kessenize şu ağacı be, dedi. Berbat ediyor manzarayı. Bu pis ağaçları ne tutarlar sokaklarda, anlamıyorum?

Yarım saat nutuk geçti. O konuştukça güzel ağaç bütün güzelliğini yitirdi, sonunda berbat bir kazık olup, çıktı gözümde.

— Haklısın, dedim, ne diye kesmezler?...

Sonra ne mi oldu?

Hiiiç...

Kasım Gülek'i dinliyordum da, aklıma geldi...

Servetlerimiz!

Son günlerde, gazeteler, yeraltı servetlerimizin işletileceğinden bahsediyor.

Pek sevindik: Topraklarımızın altında, denizlerimizin altında kimbilir, kimbilir ne servetlerimiz var...

Ama topraklarımızın üstünde, hepimizin gördüğü, hepimizin bildiği servetlerde insan servetleri yok mu?..

Onları ne zaman işleteceğiz acaba?..

Akbaba

Akbaba, daima kendi rekorunu kırmaya çalışan bir mizah dergisidir. Bu şevk ile kadrosunda daima yenilikler sağlar.

Bu gün de, ünlü karikatürcümüz Semih Balcıoğlu'nun Akbaba ailesine bütün verimiyle katıldığını müjdeleriz.

Balcıoğlu'nun her sayıda bu olayları alaya alan «Kırk anbar» ını göreceksiniz.

Vecizeler ayı

Ak akça, kara gün içindir...
Görünen köy kılavuz istemez.
İki karpuz bir koltuğa sığmaz.
İşleyen demir pas tutmaz.
Bakarsan bağ olur, bakmazsan dağ olur.
Karıncadan ibret al..
Sel gider kum kalır...

Kulağımda, bir sürü vecize; bir sürü Atasözü... Canım sıkıldı, oturup şu kâğıdın üzerine bildiğim vecizeleri tekrarlıyayım dedim... Ama ezberimde tutamamışım... Belki de bildiklerim pek azmış... İstihbarat odası kalabalık; Herkes birşeyle meşgul... Ona buna sormaya başladım:

«Yahu bir atasözü söylesenize...»

Öfff, sen misin soran; her kafadan bir ses çıktı... Bir avuç leblebi gibi bir sürü atasözü fırlatıldı. Ama hiçbirisini aklımda tutamadım; Şinasi Nahit'inkinden gayri... Bakın Şinasi Nahit'in vecizesi nasıl:

«— Bu memleket uzun lâftan battı!!»

Çobanı bile!..

Söz Şinası Nahit'ten açılmışken, son macerasını anlatayım:

Şinasi Nahit, geçen gece bermutâd konyak duvarını aştıktan sonra Klüp 47 den çıkmış... Şöyle Paris caddesinden tutturup, kestirmeden eve gideyim demiş ve arsaların arasına yönelmiş... Fakat bakmış ki ayaklarının arasında birşeyler dolaşıyor... Çakmağını yakınca bir koyun sürüsünün arasına daldığını ancak farkedebilmiş.. Çobanlar, köşede 40 ıncı uykularında... Koyunlarsa güzelim arsaya yayılmışlar.. Gün ağarmak üzere... Şinasi Nahit ayılmış.. Koyunların arasında, iri boynuzlu bir koçu gözüne kestirmiş... Yakaladığı gibi boynuzlarından; sürümeye başlamış. Haydiii, bütün koyunlar da koçun arkasından...

Ne yapsın bizim ki? Bir bakmış, karşıda Fransız Büyük elçiliğinin bahçesi... Derhal koçun yönünü değiştirip, Fransız Büyükelçiliğinin bahçesine sokmuş.. Tabii koyunlar da arkasından... Gün ağarırken, o gül senin, şu menekşe benim diyen koyunlar, bahçeyi talan etmişler.. O anda Elçilik binasının balkonuna, pijamalı bir adam çıkmış. Manzarayı görünce küplere binmiş... Koyunların ziyafetini seyretmekte olan Şinasi Nahit'e Fransızca olarak bağırmış:

«— Heyyyy, be adam, burası sefaret, sefaret!..

Uzun müddet Fransa'da kalan, Şinasi Nahit de hiç istifini bozmadan selis bir Fransızca ile:

«— Ne yapalım, yani! Sefaretse sefaret! Koyunları otlatıyoruz görmüyor musun?» diye cevap vermiş.

Adamın, hiddeti bu sefer hayrete çevrilmiş.. İki elini başına götürerek, içeriye dönmüş ve:

«— Ne biçim memleket» diye bağırmış; «Çobanları bile Fransızca biliyor!»

Köy Enistütüsü!

1908'de «Hürriyet» gelecekmiş diye bir yığın adamın Galata rıhtımına koşup beklediğini söylerler.. Gazeteler, «Hürriyet'e kavuşuyoruz, hürriyet geliyor» şeklinde manşetler atarken, bazı muzipler de saf ahalinin kulağına fısıldayıvermişler: «— Hürriyet yarın geliyor» diye.

Hürriyeti bilmiyen ahali ise, «nereye geliyor, saat kaçta geliyor, ne ile geliyor» sorularını tekrarlıya tekrarlıya dolaşır dururmuş!

Onlar dolaşadursunlar, muzipler de hemen haber salmışlar:

«— Hürriyet saat dokuzda Galata rıhtımına geliyor.. Samsun vapurundan çıkacakmış!»

★

Bu tip bir olaya 27 Mayıs devriminden önce başkentte rastlamıştık... 20 mayıs mı idi neydi?.. Nehru Ankara'ya gelecek, Menderes de karşıya çıkacaktı. O günlerde ise Kızılay'da hemen her akşam bir nümayiş oluyor; Menderes, yuhalanıyordu.. Bizim kurt Menderesçiler ne yapsın? Civar köylerden ahaliyi taşır Kızılay'a iki sıralı dizdirir, el çırptırırız diye düşünmüşler...

O Akşam bir de baktık, Ankara köyleri, kamyonlar dolusu Kızılay'a dökülüverdi. Ama bir o kadar da ıslıkçı genç var... Kasketlilerle, ıslıkçılar, sıra sıra dizildiler. Kırmızı kazaklı, spor gömlekli ve herhallerinden nümayişçi oldukları anlaşılan ıslıkçı gençlik, ne oluyor, ne bitiyor, kim geliyor, kim gidiyor her şeyden habersiz köylülerin arasına daldılar... Ayak üstünde şu fısıltıyı yaydılar:

«— Gelenin kim olduğunu biliyor musunuz?

— Yooo.

— Hindistan Başbakanı gelecek, Adını biliyor musunuz?

— Yoooo.

— Onun adı «yuuuuh» dur... Menderes'le birlikte geçerken «yuuuuh» diye bağırın!..

Derken, Menderes, beraberinde misafir Başbakan Nehru olduğu halde Bulvarın bir ucundan göründü. Daha Kızılay'a gelmeden iki sıralı kalabalıktan, bir uğultudur yükseldi:

«— Yuuuuuuuu!»

. . . .

Bundan sonra, rivayet olunur ki, Menderes ile Nehru arasında şu konuşma geçmiş:

Nehru — Ne diyorlar?

Menderes — Yaşasın demek istiyorlar!

. . . .

Sonra gene rivayet olunur ki, akşam, Köşkteki resepsiyonda Nehru kadehini, Menderesin kadehine tokuşturarak zöyle demiş:

«— Yuuuuu Menderes!»

★

Hikâyeler oldukça eski ama, bakın bunları neden yazdım:

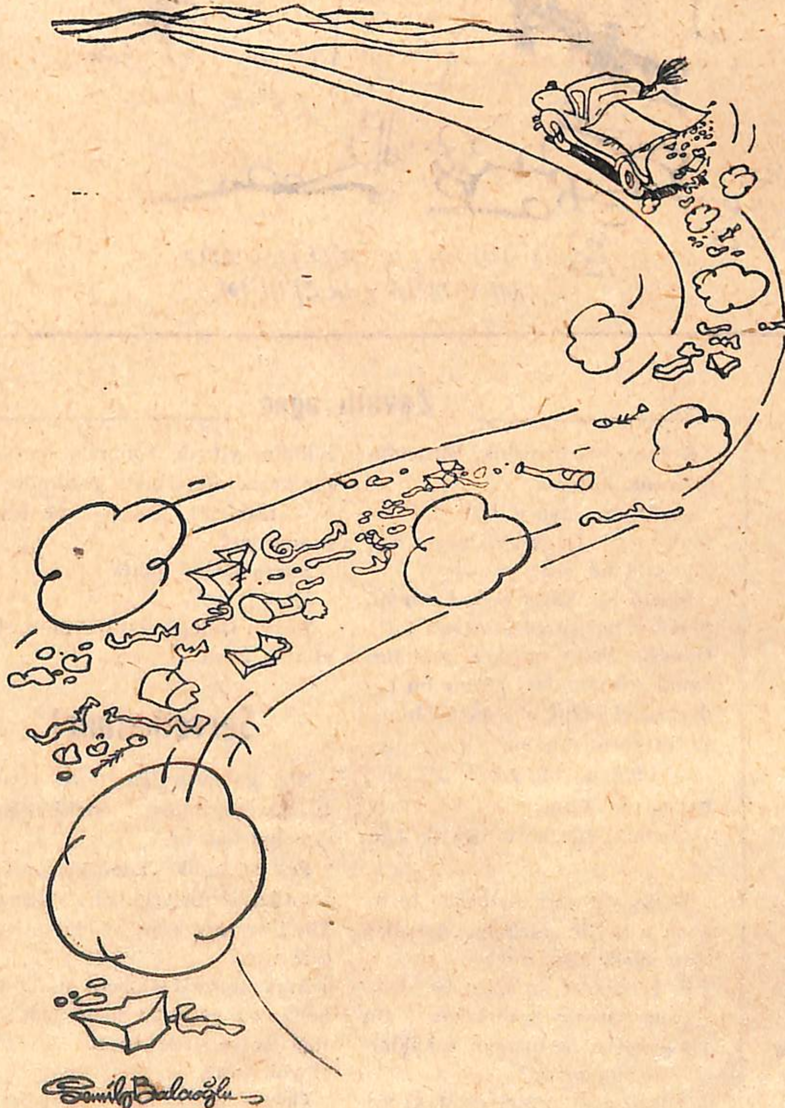
1908 de Hürriyeti, Galata rıhtımında bekleyen zihniyet 1961 de Anadolu'da «Referandum» adında bir yabancıyı bekliyor!

Evet, evet, Anayasanın halk oyuna sunuluş adı Referandum ya, bu bilinmedik terimi istismar eden alelacele köylüyü irkiltmişler: Demişler ki: **«Ayağınızı denk alın, referandum, adında bir gavuru getirip dinimizin köküne kibrit suyu ekecekler.»**

Köylü de bayağı irkilmiş!.. Parti merkezlerine başvurup, haberin doğru olup olmadığını soran sorana:

Diyeceksiniz ki, köylü ne yapsın? Diyeceksiniz ki:

— Köylünün eğitimini politikacıların eline bırakmışız! Köy enstitüsü yerine, politika enstitüsünü uygun görmüşüz... Kabahat köylünün mü?

Çöpler şehrin 13 km. dışında dökülecek. (Gazeteler)

Bir fıkra

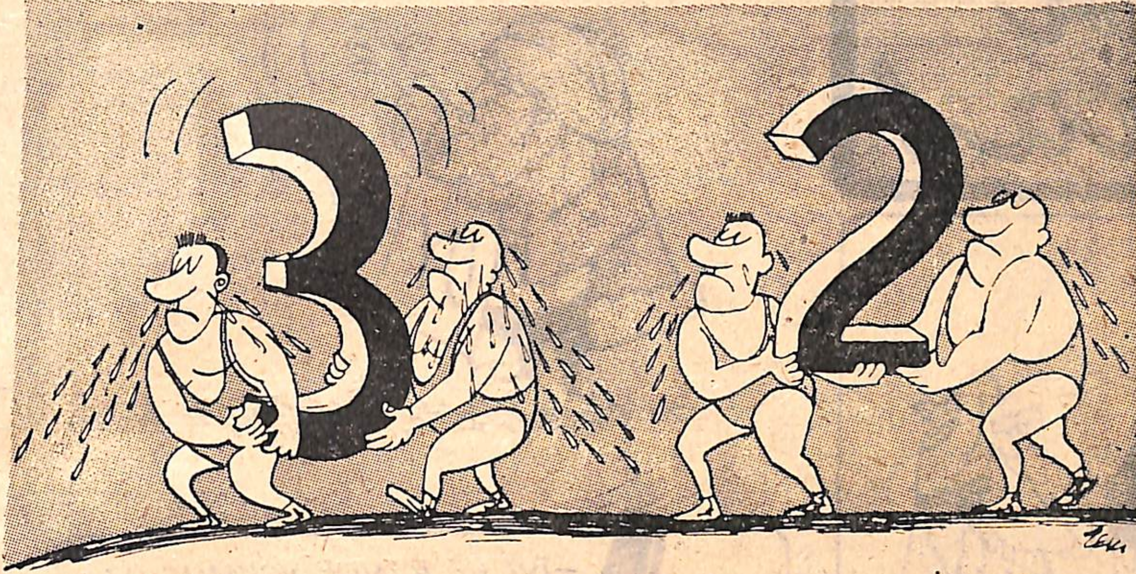
Tanınmış bir Ankaralı, tanınmış bir operatör arkadaşına telefon eder:

— Doktor, karımı gönderiyorum. Apandisitten ameliyat olacak!

— Nasıl olur yahu, onun apandisitini daha altı ay önce aldık.. Bir insanda ikinci defa apandisit olması imkânsız...

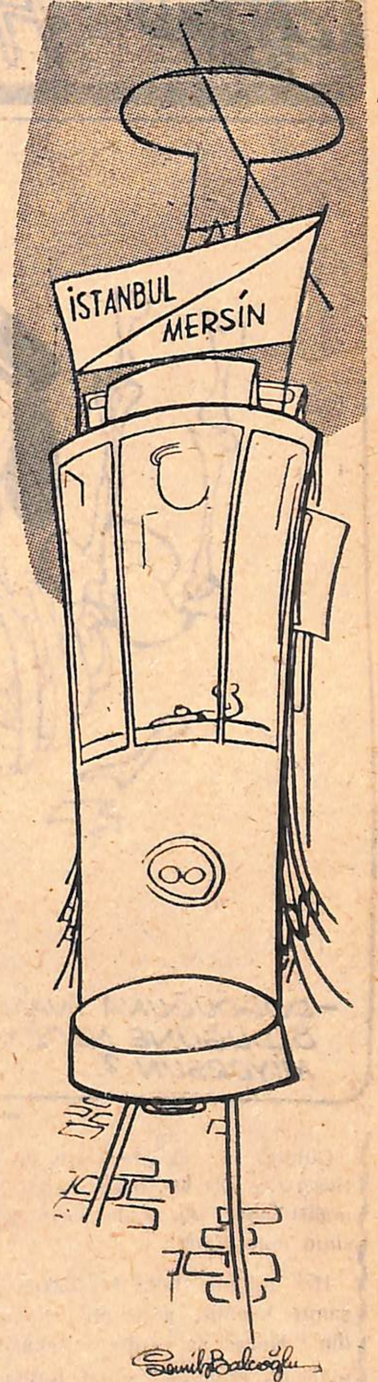
— Canım, bir insanda ikinci defa apandisit olması imkânsızsa; benim de ikinci defa evlenmem imkânsız değil ya!..

Güreşçilerimiz serbestte üçüncü, Greko-Romen'de ikinci oldular. (Gazeteler)

— Yurda yaklaştıkça ağırlaşıyor!

İstanbul tramvaylarını Mersin Belediyesi almak istiyor (Gazeteler)

YAZISIZ!

İÇLİ DIŞLI

Gördünüz mü başımıza gelenleri, şimdi de Pala Paşa kalkıp:

«— Basın yalancıdır!...» demesin mi...

Biliyoruz dilinizin ucuna gelenleri: «Hoş geldin Demokrat Parti» diyeceksiniz... Hayır, hayır... En iyisi hepimiz susup kelâmı atalarımıza bırakalım. Bakınız neler söylemişler:

— Böyle babadan böyle oğul...

— Anasına bak kızını al...

— Anaları ne ki danaları ne olsun...

— Anası söylemiş kızı tamamlamış...

Ve en güzeli de şu:

— Babamın adı Hıdır, elimden gelen budur.

Şimdilik Pala Paşanın elinden gelecekleri tahmin ediyor, ama dilinden gelenleri dinliyoruz. Sabırla, merakla, hayretle dinliyoruz.

Paşa bizzat:

«— Politikanın acemisiyim...» dediği için müsamaha ile tahammülle dinliyoruz.

Ve anlaşılan bizim politikacılığımızın da, particiliğimizin de anhâsı, minhâsı bu! Al birini vur ötekine! Zaten partilerimizin şeceresini gözden geçirirsek nereden geleceğimiz, nereye gideceğimiz çok iyi anlaşılır. Demokrat Parti, Halk Partisinden doğmuştur; Cumhuriyetçi Millet Partisi Demokrat Partiden doğmuştur; Hürriyet Partisi Demokrat Partiden doğup Halk Partisiyle birleşmiştir; Adalet ve Yeni Türkiye Partileri Demokrat Partinin hiziplerinden meydana gelmiştir.

Bir iç-içe geçme ki sormayın. Bir kavga ki hiç karışmayın.

Hasene hanımla Câbir efendi evlenmişler. Hasene hanımın ilk kocasından bir sürü çocuğu, Câbir efendinin de gene ilk hareminden bir sürü çocuğu varmış. Bu evliliklerinde de gene boş durmamış, Allah bağışlasın, bir sürü çocuk peydahlamışlar.

Bir gün eski evliliklerinden olan çocuklar birleşip başlamışlar yeni kardeşlerini dövmeye... Bir patırdı ki ayyuka çıkar... Câbir bey ayırmağa çalışır ama gücü yetmezmiş. Başa çıkamayınca nefes nefese bağırmaya başlamış:

— Hanım, hanım koş!... Seninkilerle benimkiler bir oldular bizimkileri pataklıyorlar!...

Pala Paşa'nın:

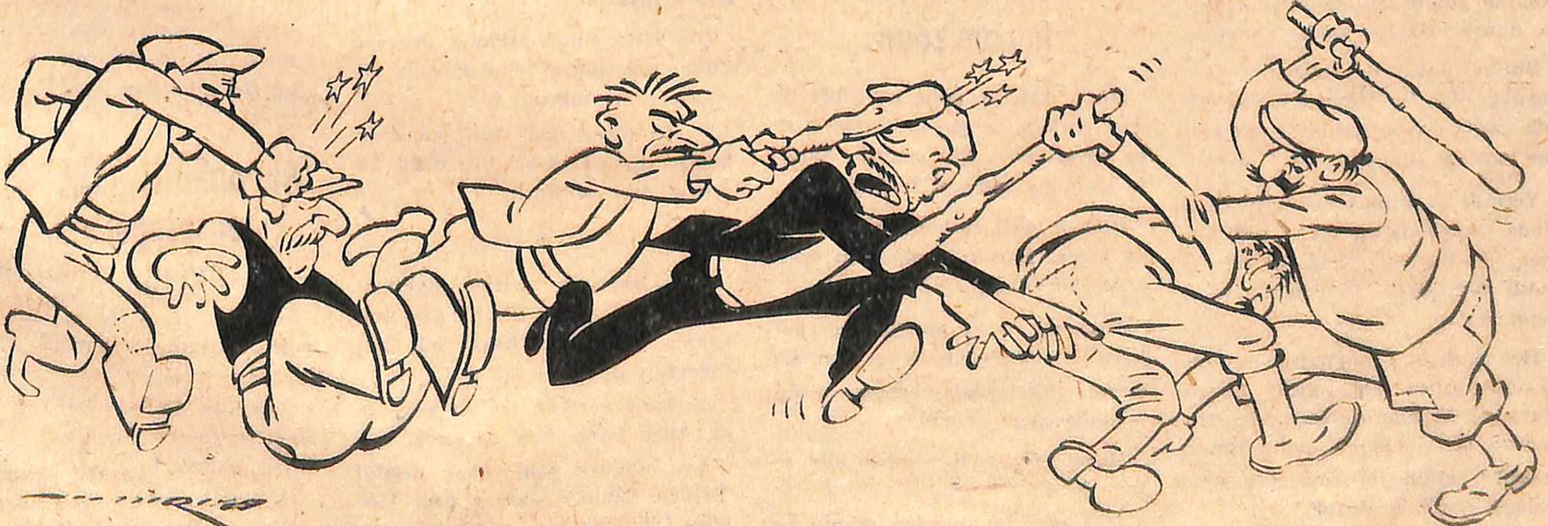
— «Basın yalancıdır...» demesine şaşmayınız. Ne Adaletin paşasına şaşınız, ne Yeni Türkiyenin Alican'ına, ne de Halk Partisi kodamanına...

Zira bu siyaset kördövüşünde birbirine girmiş takımların tam tertibi şu üç kelimenin içindedir:

Seninkiler, benimkiler, bizimkiler!...

İlhan SELÇUK

Bazı illerde C.H.P.'lilerle Y.T.P.'liler arasında büyük kavgalar çıktı. (Gazeteler)

Parti çalışmaları hızlandı!

Nasreddin Hoca!

CAFER ZORLU

Gülmek; yemek içmek gibi bir ihtiyaçtır. Meyve, nasıl toprağın mahsulü ise, mizah da insan zekâsının mahsulüdür.

Her milletin belli bir çağda yaşamış kendine göre bir «Nasreddin Hoca» sı vardır. Zekâsının mahsulü olan en güzel lâtifeleri, en zarif nükteleri ve en güldürücü hikâyeleri ona mal eder.

Milletlerin birer mizah sembolü haline gelen bu şen, hazır cevap, zeki tipleri ve onların dilden dile dolaşan nükteleri, şakaları olmasa, dünya belki de gülmeyi unutur.

Bütün halk tabakalarının neşe kaynağı olan bu ölmez fıkralar, bir çok yazarlara ve hatiplere de kuvvet kaynağı olmuştur.

Yerinde söylenmiş bir espiri, yerinde anlatılmış bir fıkra, çoğu zaman, en kuvvetli makalelerin, en ateşli nutukların yapamadığı tesiri yapmıştır.

Her milletin kendi mizah sembolü olan şahsa mal ettiği birçok fıkra ve lâtifelerin Nasreddin Hocamıza ait olduğunu, onun nüktelerinden alındığını söylersek mübalâğa etmemiş oluruz.

Zamanın ve çevrenin tesiriyle muhtelif şekillere bürünen bu fıkralar, âdeta su gibi bulunduğu kabın rengini almıştır.

Nasreddin Hocanın fıkralarından ilhamını almış birçok Avrupa karikatürleri de vardır.

★

İşte size muhtelif milletlerin «Nasreddin Hoca» larından birkaç fıkra:

Bizim Nasreddin hocamızdan:

Hoca, Akşehir gölü kıyısında abdest alırken, dengesini kaybedip suya yuvarlanır... Bre aman!.. Akıntıya kapılmış, gidiyor, boğulacak...

Derken, göle sarkmış bir dal eline geçer. Hemen yakalayıp çeker kendisini yukarı...

Ama, bir de ne görsün: can korkusu ile yaptığı büyük kabahat, şalvarının paçalarından sızmış, suyun üstünde akmıyor mu?..

Hoca, gülmesini kendisi bile tutamıyarak:

— Ulan, der, benden çıktın, bana yüzme mi öğretiyorsun?!..

Nasreddin Hocamız

Arapların cüha'sı:

Cüha, pabucunu tamir ettirmek için eskiciye vermişti. Fakat aradan günler geçtiği halde, bir türlü alamıyordu. Cüha, her gelişinde eskici, pabuçları alıp suya koyuyor:

— Elimdeki iş bittikten sonra seninkine başlıyacağım, deyip başından savuyordu.

Bir hafta sonra eskiciye uğrayan Cüha, pabuçlarını yine kovada görünce, sabrı tükendi ve:

— Be adam, dedi, ben sana pabuçları yüzme öğret diye değil, tamir et diye verdim!..

★

Cüha bir gün parasız kalmıştı. Karnını doyurmak için bir aşçı dükkânına girdi, tıka basa yedi, içti. Çıkarken de:

— Sana verecek param yok, dedi, Allah bana, ben de sana...

Aşçı, şakaya gelir adam değildi. Hemen hâkime şikâyet etti. Hâkim, Cüha'nın bir merkebe ters bindirilip şehirde dolaştırılmasını ve ibret için teşhir edilmesine karar verdi.

Cüha'yı eşeğe ters binmiş gören dostlarından biri yanına yaklaşarak: «Bu ne hal?» diye sordu.

Cüha, hayatından memnun, gülümsiyerek cevap verdi:

— Çok şükür, bedava yiyor, bedava içiyoruz, bedava geziyorum!..

(Not: Bu iki arap fıkrası, bizim Nasreddin Hocamızdan mülhemdir.)

Almanların «Till Eulenspiegel» inden

— Köy yolunda bir yolcu rastladığı Till'e sorar:

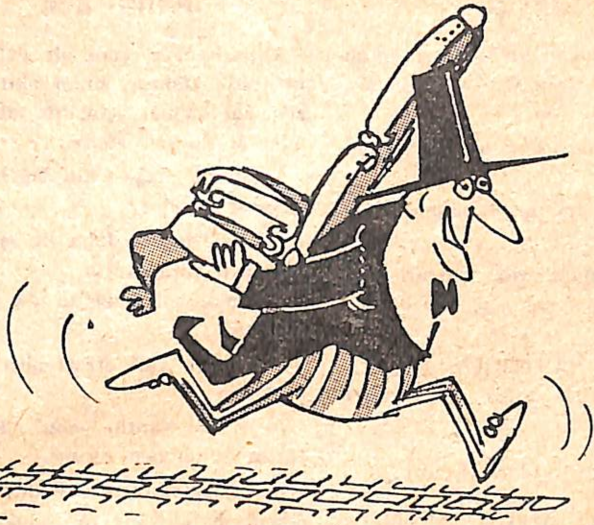
— Acaba kaç saat sonra şehre varabilirim?..

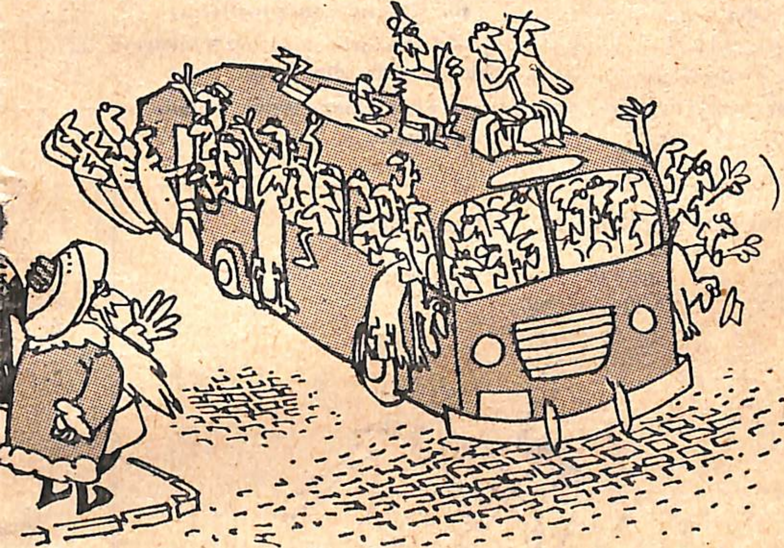
Till, sadece:

— Yoluna devam et!

Diye cevap verir, yolcu, sorusunu anlamadığı-

—DUR BAKALIM, BELKİ YUKARDAN BİR YOL BULURUM...

...e dünyadaki benzerleri

nı zannederek, yüksek sesle sualini tekrarlar. Till yine:

— Yoluna devam et!..

Karşılığını verince, yolcu kendisiyle alay edildiğini sanarak bağırır:

— Aptal herif, sorduğuma neye cevap vermiyorsun?

Til, hiç istifini bozmadan yine eski cevabını tekrarlar:

— Yoluna devam et!..

Yolcu küfrede ede, yürümeğe başlar. Biraz uzaklaştıktan sonra Till arkasından seslenir:

— Biraz ağır ol, sana bir şey söyliyeceğim...

Yolcu, adımlarını ağırlaştırır ve o sırada yanına gelen Till'e ne istediğini sorar. Till, bir filozof edasiyle:

— Bak! der; bu yürâyüşle yoluna devam edersen, iki saat sonra şehre varırsın!

(Bu fıkra da bizim hocamızdan çevirmedir.)

Diyojen'den

Diyojen bir gün sokaktan geçerken bir kapının üzerinde «Bu kapıdan çirkin olan hiç bir şey girmesin!» sözleri yazılı bir levha gözüne ilişir, hemen cebinden kalemini çıkarıp altına şunları ilâve eder:

«Peki, ya ev sahibi nereden girecek?»

★ Diyojen, ölüm döşeğinde iken yanındakiler sormuşlar:

— Seni nereye gömelim?..

Diyojen:

— Bir dağın eteğine atıverin demiş, olur, biter!..

— Vahşi hayvanlardan korkmaz mısın?..

— Sopamı da yanıma bırakınız, onunla korkuturum onları...

— Sen ölüsün, nasıl haberin olacak!

— Eh, madem ki haberim olmıyacak, vahşi hayvanlardan nasıl korkarım?..

(Bu değiştirilmemiş bir Nasreddin Hoca fıkrasıdır.)

İranlı Meşhedi'den:

Meşhedi, bir yaz günü, yüzmek için göle girecekti. Civarda şüpheli adamlar dolaştığını görünce, esvaplarını, pabuçlarını bir çıkın yapıp sırtına bağladı ve yüzükoyun suya atıldı. Kıyıda duran bir tanıdığı sordu:

— Eşyalarını niçin yanına aldın dadaşım?..

Meşhedi gülümseyerek:

— Belli olmaz gardaşım, dedi, belki garşı sahile çıharım!..

(Bu fıkra da bizim hocamızdan çevirmedir.)

İngilizlerin Corc'undan:

Corç içkiye tövbe etmişti. Bir gün, iki gün, üç gün derken, tam on gün ağzına bir damla içki koymadı.

Ama onuncu gün bir meyhaneye daldı ve kendi kendine:

— Aferin Corç, dedi, iyi dayandın... Gel sana bir viski ikram edeyim!

Sonra, her içmediği gün için bir kadeh ikram ede ede on kadehi tamamladı ve kendisi de tamam oldu!

Fransızların Marius'ünden

Marius evleniyordu. Rahip geline döndü ve:

— Kızım, dedi, kocan ne derse onu yapacak, bütün ömrünce onun gittiği yolda yürüyeceksin...

Marius hemen atıldı:

— Aman muhterem rahip efendi, kadıncağıza merhamet et! Ben posta müvezziiyim!

(Not: İngilizlerin Nasreddin Hocası Corc'la Fransızların Nasreddin Hocası Morius'e ait bu iki fıkra bizim hocamızın nükteleriyle ilgili değildir.)

İskoçların Mac İntasch'ından

Bir bahar günü. Herkes kırlara dolmuş. Mac İntasch evde, umumî temizlik yapıyor.

Birden kapı çalınır. Mac, elinde süpürge, koşup açar. Gelen, yakın bir arkadaşıdır.

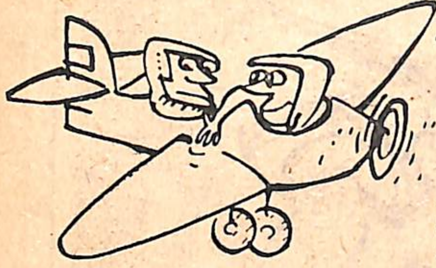
— Bu ne hal dostum?.. Karın evde yok galiba...

Mac, acı acı içini çeker:

— İlâhi arkadaşım, hiç karım tepemde olmasa ben evde kalır, ortalık temizler miyim?

Selâmi M. YURDATAP

T. H. K nun «İstanbul'u havadan gördünüz mü?» programı başladı. (Gazeteler)

— İşte İstanbul!

Satılıktır!

Meşhur zenginlerden Himmet Casim, ressam K. K. ya bu seneki resim sergisinde hangi eserini teşhir edeceğini sordu.

— Son eserlerim arasında karınızın portresinden daha iyisini bulamadım. Onu sergiye koyacağım müsaadenizle...

— Hayhay azizim, size yerden göğe kadar müsaade... Karımın resmini sergide istediğiniz gibi teşhir edebilirsiniz. Fakat üzerine «satılıktır» levhasını mutlaka koymak şartiyle!...

GEÇER..

Bay Şermi, kızı Ceylâna bir koca teklif ediyordu. Kendisini ikna için:

— Hem biliyor musun, kızım? dedi, ayda beş bin lira da geliri var.

— Evet babacığım, amma, çok çirkin! Varacağım adam az paralı olsun, fakat güzel olsun.

— Lâkin, güzellik dediğin, geçer..

— Biliyorum... Fakat çirkinlik de hiç geçmez!...

Geviş!

Babası ile oğlu kırda gezerken çocuk geviş getiren bir ineği göstererek:

— Baba! der, bak inek sakız çiğniyor.

— Sakız çiğnemiyor, oğlum. Geviş getiriyor.

İki gece sonra evde otururlarken çocuğun annesi sakız çiğnemeğe başlar.

Çocuk ellerini çırparak:

— Bak baba, annem geviş getiriyor.

MODERN HİZMETÇİLER!

Genç bir kız, yeni bir ailenin yanına hizmetçiliğe girmek üzere gelmişti. Kendisini karşılıyan evin bayanına sordu:

— Çocuğunuz var mı?

— Hayır, daha yok.

— İsabet! Çünkü ben çocukları hiç sevmem. Evinizde uzun boylu oturmamı isterseniz, beyinize söyleyin de ihtiyatlı davransın!

Akıllı deli!

Tımarhaneye, yeni bir deli getirmişlerdi. Doktor, onun akıl muvazenesini ölçmek için, bir takım sualler sorduktan sonra:

— Şimdi, dedi, senin sağ kulağını kessem ne olur?

— Eskisinden daha az işitirim, diye deli cevap verdi.

— Peki, sol kulağını da kessem ne olur?

— Körler gibi etrafı görmemeğe başlarım...

— Amma yaptın yahu?.. Kulakla gözün ne alâkası var?

— Olmaz olur mu? Kulaklarımın ikisini de kestiniz mi, şapka kafama geçip, gözlerimi kapar ve etrafımı göremem!..

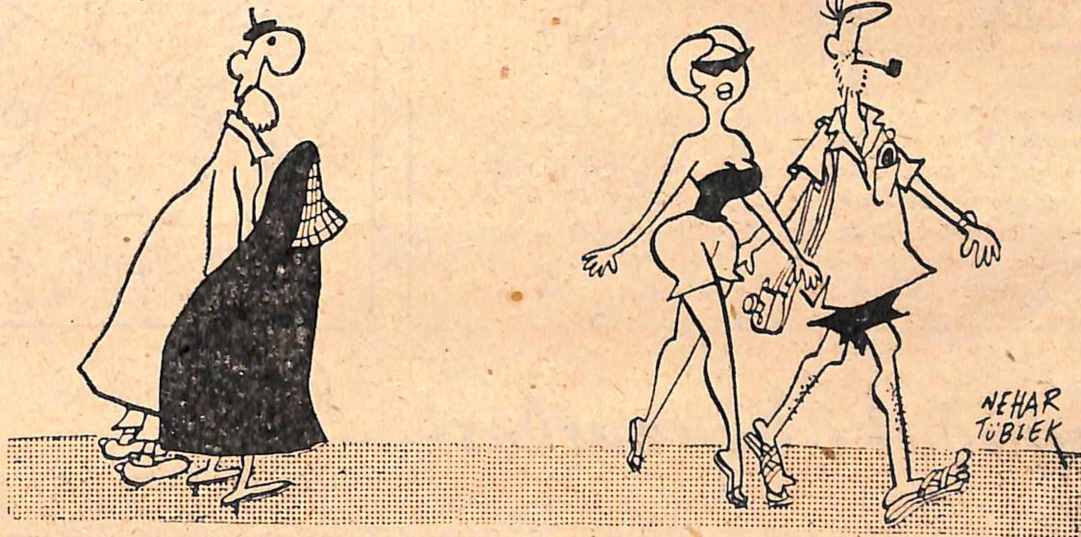
NEDEN GÜLMEMİŞ!

Bir şirkette konuşuyorlardı:

— Direktörün anlattığı hikâyeye bir sen gülmedin, neden?

— Çünkü pazartesiye istifamı veriyorum!..

«Turistlerin kıyafetlerini hoş görelim...» (Gazeteler)

YAZISIZ

İtiraf!

Bir doktoru, ahbapları sıkıştırmışlardı:

— Doktor, gel de şunu dilinle itiraf et, bütün hastalıkları bilemez, anlıyamazsın, öyle değil mi?..

Doktor şöyle itiraf etti:

— Biz doktorlar biraz da taksi otomobillerinin şoförlerine benzeriz. Bütün sokakları tanırız, karış karış biliriz. Fakat yol üstündeki evlerin içinde neler geçtiğini, neler olup bittiğini bilmeyiz!...

GEMİCİNİN EVİ!

— Sen nerede oturursun Ahmet Reis?

— Ah! Biz denizciler için her taraf evdir!

— Çoluk çocuk yok mu?

— Var...

— Onlar nerede otururlar?..

— Evde!

NAMUSLU YAZICI!

Zahireci Eftimaki'nin bir yazıcıya ihtiyacı vardı. Kendisi mal almağa ve münakasa işlerine koştuğu için yazıhanesinde duramıyordu.

Gazetelere ilân verdi. Günde on altı saat yazıhanede oturabilecek bir yazıcı aradı. Ertesi günü yazıhaneye birisi geldi:

— Yazıcı arıyormuşsunuz da...

— Evet amma şartı da biliyorsunuz, günde on altı on yedi saat gapalı galıp oturabilir misin?

— Otururum.

— Yanıya dimeğ isterim gi insan bu gadar gapalı galmağa tahammül edemez, sıkıntı basar.

— Hiç merak etmeyiniz ben tahammül ederim.

— Vaktiyle tahammülünü bir tecrübe ettin mi?

— Elbette... Yedi sene hapiste yattım!

FARK!

Adamın biri, bir tımarhaneyi kolej zannetmişti. Hatasını anlayınca kapıcıya:

— Bununla beraber, dedi; ikisi arasında pek fazla fark yok!

— Vardır, dedi kapıcı; esaslı bir fark vardır hem de... Buradan çıkabilmek için biraz iyilesmiş olmak icabeder hiç değilse!..

BEDBAHTLIK!

Sarışın ve güzel sekreter Ofis'te çalışma arkadaşlarının peşinden nasıl koştuklarını, bir randevu için nasıl yalvardıklarını anlatıp öğünüyordu:

— Ben evlenince bir sürü erkek bedbaht olacak! dedi.

Epeydir onu dinleyen arkadaşı sordu:

— Kaç kişi ile evleneceksin Mina?

25 KURUŞ

Bütün ömrümde bir kere kendisine bir emek karşılığı olmadan, para verilmek istenmişti. Bu para, bağış mıydı, rüşvet miydi, armağan mıydı, yoksa yine de bir küçücük emeğin karşılığı mıydı, belli değildi.

Olay, bundan otuz beş yıl önce köyde geçmişti: O zaman yirmi bir yaşında okur-yazar değil, konuşma sözlüğü pek yoksul, iri kıyım bir delikanlıydı. Görevli bulunduğu yere elli yaşlarında, saçları ağarmış, gözlüklü, iyi giyimli, yüz çizgileri ince, elinin yumuşaklığı bakınca belli olan bir adam getirmişlerdi. Bu adamın başında beklemekle görevliydi. Adam ona para vererek bir paket cigara aldırmıştı. Cigarayı getirince, yirmi beş kuruş uzattı, ona vermek istedi. O, birden elini havaya kaldırarak:

— Rüşvet yok! dedi.

Kaşlarını çatmış, suratını asmıştı:

— Rüşvet yok! Burada hiç kimseye para vermiyeceksin, anladın mı?..

Rüşvet üzerine kısır sözlüğünün yeterince epi söylendi. Gözlüklü adamın yüzü kıpkırmızı oldu. Yirmi beş kuruşu tutan eli bir süre boşlukta kaldı, sonra utanarak parayı cebine koydu.

Delikanlı bir saat sonra arkadaşlarının arasındaydı. Onlara anlatıyordu:

— Herif iki buçuk lira rüşvet vermeğe kalkmaz mı? Elini ittim. Kendine gel, dedim. Biz rüşvet almayız dedim!

Bütün gün, bütün hafta bunu anlattı:

— İki buçuk lirayı uzatınca beynim attı. «Sok onu cebine!» dedim.

— İki buçuk lira arkadaş... Az para değil. Vallaha almadım!

İki yıl sonra evindeydik. Babasına anlatıyordu:

— Bize ne rüşvetler vermeğe kalktılar. Tövbe almadım. Herifin biri yirmi beş lirayı uzattı.... «Ben senin bildiğin adamlardan değilim!» dedim, ittim elini....

Üç dört yıl sonra kahvede arkadaşlarına söz arasında anlatırken olay, şu biçime girmişti:

— Bize ne rüşvetler vermek istediler. Şükür, harama el uzatmadım. Herifin biri, iki yüz elli lirayı bir çırpıda saydı önüme. Dönüp bakmadım bile... Ne demek?...

Beş on yıl sonra evine gelen konuklara şöyle anlatıyordu:

— Fakirlik ayıp değil, yeter ki namus olsun. Bana bir tarihte adamın biri iki bin beş yüz lira rüşvet vermek istedi. Paraları saydı, saydı, cebime soktu. Koca tomarı olduğu gibi çıkarıp suratına çarptım. İki bin beş yüz lira efendi, bir düşün.. Yemekle, saçmakla bitmez. Ve lâkin tenezzül etmedim.

On beş, yirmi yıl sonra, kış geceleri oğullarına sık sık gençlik anılarını anlatırdı:

— Siz, babanızın fakirliğine ne bakıyorsunuz, gönlü zengin... Her işin başı doğruluk. Allah doğruluktan ayırmasın... Bir tarihte herifin biri yirmi beş bin lira, evet tastamam yirmi beş bin lira rüşvet sürdü önüme. Avuçladığım gibi suratına çarptım.. Köyü değil, kasabaya satın al! Adamın yedi göbek soyuna sopuna yeter... Almadım!

Yirmi beş, otuz yıl sonra, kahvede, yolda, akrabalarına, arkadaşlarına, tanıdıklarına sık sık şöyle anlatırdı:

— Herif, iki yüz elli bin lirayı saydı, dağ gibi önüme yığdı. Allah seni inandırsın, dönüp bakmadım... Biz ne rüşvetler görmüşüz. Ama, Allah'a şükür parmağımızın ucunu değmedik!..

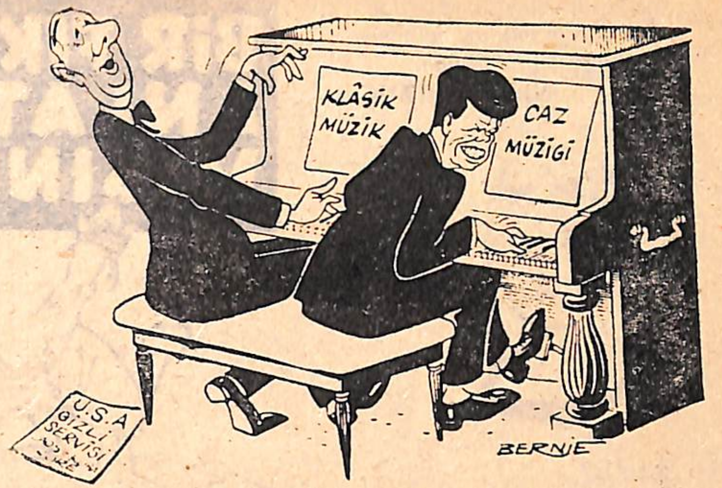
Yün çorabının yırtığından çıkan topuğunu uğuşturarak, gözlerini süzer:

— Bu yaşa geldim, rüşvete el sürmedim, derdi, iki yüz ellin bin bu... Lâf değil, iki yüz elli bin!

Rakkam hayâli bile iki yüz elli binin üstüne çıkmadığı için, orada kaldı. Yıllarca anlata anlata kendisinin bile inandığı, hattâ içinden gizli bir pişmanlık ta duyduğu bu olayı anlatırken, göğsü gerilir, ama sesi titrerdi:

— İki yüz elli bin lira bu efendi, iki yüz elli bin!

Falan - Filân

— Aziz dostum Kennedy, ayni âleti çalıyoruz, ayni notayı değil.

Fransızlar

Elysée sarayında iki devlet reisi arasında samimî bir görüşme:

De Gaulle — Aziz meslekdaşım, bilemezsiniz, hayır tasavvur dahi edemezsiniz, bizim memlekette devlet reisi olmak, ne zor iştir!..

Kennedy — Bilirim, bilirim! Fransızlar idare edilmesi son derece güç bir millettir!

D. G. — Ah! Hem de nasıl..

K. — Hiç bir şey onları memnun etmez!..

D. G. — Evet; hiçbir şey!..

K. — İsrafı, lüksü müthiş severler...

D. G. — Ah evet!

K. — Üstelik herşeyde iktisat yapılmasını sizden beklerler!..

D. G. — Tam buyurduğunuz gibi!

K. — Ya nankörlükleri!..

D. G. — İşte ben de ayni şeyi söyliyecektim şimdi...

K. — Sonra siz ne yaparsanız yapın, ancak onların hayatını zehir ediyorsunuzdur...

D. G. — Siz benden çok yaşıyacaksınız azizim; ben de...

K. — Ayrıca sizden başka her kim olursa olsun muhakkak daha dirayetli ve daha beceriklidir!..

D. G. — Çok iyi ifade ettiniz doğrusu Fransızları tanıyorsunuz denilebilir.

K. — Tanımak mı? Nasıl tanımam aziz General; tam on senedir bir Fransızla evliyim!..

Piyasada limon yok!

Tekzib!

— Önce şu resim meselesini halledelim. Karikatürün şirin olması için güzel bir resim bulmalı.

Nimet ARZIK

— Şimdi bizim fıkra çıkınca sen haber verecek misin, yoksa çıkana kadar her hafta bir Akbaba mı alacağız?

Rahmi KARACA

Niye gitmiş?

Nurullah Ataç, Ertuğrul Muhsin'in bürosunun kapısını açtı:

— Geldim, dedi, mütevekkil.

Ertuğrul Muhsin, Nurullah Ataç'a hayretle baktı...

Vak'a şuydu: Ertuğrul Muhsin bir tenkit yazısından ötürü «onu döveceğim» demişmiş.

Nurullah Ataç, her Allahın günü beklermiş. «Ha geldi, ha gelecek, dövdü, dövecek» diye...

Bu korkudan kurtulmak için kendi gidip teslim olmağa karar vermiş. Ve bir gün meşhur galoşlarını giyip, meşhur şemsiyesini alıp seke seke: «Ben geldim» diye kendini dövdürmeğe gitmiş.

※

— Ben anlatayım da sen beyen beyen seç.

İlhami SOYSAL

Sesi!

Fıkaranın biri duvar dibinde kuru ekmeğini yerken sokakta köfte kebab eden bir seyyar satıcı görünce mis gibi kokuya dayanamıyarak yanına yaklaştı, lokmalarını ıskarada kızaran etlerin üstüne tutup yemeğe başladı. Ekmeği bitip de gideceği sırada köfteci yakasına yapıştı:

— Ver parasını!

— Ne parası?

— Ekmeğini köfte dumanına

bandın ya, onun parasını vereceksin.

— Aman, nasıl olur?

Olurdu olmazdı kavga büyüdü, mahkemelik oldular. Kadı, iki tarafı dinledikten sonra:

— Satıcının hakkı var, dedi. Mademki onun nimetinden faydalanmışsın, bedelini istemek hakkıdır. Kaç para istiyorsun?

Bu hükümden pek memnun kalan köfteci bol keseden attı:

— Beş akçe!

Kadı, cebinden beş akçe çıkardı, satıcıya:

— Kulağını uzat da dinle, dedikten sonra akçeleri şakırdattı, sonra parayı cebine koydu.

— Aldın ya paranın sesini, hadi git şimdi.

Bundan bir mânâ çıkaramıyan köfteci:

— Anlamadım, efendi, dedi.

— Anlamıyacak ne var, köftenin dumanını satan, paranın sesini alır.

Hilâl...

Vaktiyle ramazanlar hilâlin gökte görülmesiyle ilân edilirmiş. Hilâli gören, yerine göre Şeyh-ül İslâm veya mahallin müftüsüne koşar ay'ı gördüğünü yeminle bildirir, bunun üzerine toplar atılarak ramazana girilirmiş.

Adamın biri, bir kış ramazanında hilâli bulutlar arasında görünce telâş ile Şeyh-ül İslâma koşmuş. Huzura girince telâşı büsbütün artan adam, kendisini buyur eden Şeyh-ül İslâmın odasında duran mangala çarpıp devirmiş.

Ateşlerin halıyı yakmaya başladığı sırada hilâlden bahseden adama öfkelenen Şeyh-ül İslâm kapıdan dışarı ederken arkasından söylenirmiş:

— Behey adam, sen küçücük odada koca mangalı görmekten âcizsin. Hilâli görmene nasıl inanalım!

OKUYUYUCULARDAN FIKRALAR

Monoloğ

Öğretmen, en zekî talebesini çağırdı:

— Söyle bakalım (monoloğ) neye derler?

— Annemle babamın konuşmasına.

— Hayır, ona (diyaloğ) derler, (monoloğ) yalnız bir kişinin söz söylemesine derler.

— İyi ya efendim. Annem ağzını açınca babam cevap vermez ki!...

Tuncer ALTINTAŞ

Sen de

Bir gün, açıkgöz tüccarlardan birisi, dükkânından evine, içinde fincan ve benzeri eşya bulunan bir sandığı götürmek için bir Lâz hamal çağırır ve sandığın evine götürülmesini, yüz elli kuruşa pazarlık eder. Fakat yüz elli kuruşu vermeden bedava taşıtmak için:

— Şimdi sana 150 kuruşu versem yersin, gelir geçer. Şimdi ben sana üç akıl öğreteyim senin için daha faydalı olur, diye bir teklifte bulunur. Hamal bu teklifi memnuniyetle kabul ederek sandığı omuzlar.

Hamalla birlikte gitmekte olan tüccar, birinci akılı öğretir.

— Fakirlik, zenginlikten iyi derlerse inanma.

Yolun yarısına varınca tüccar ikinci aklını da öğretir:

— Açlık tokluktan iyi derlerse inanma.

Evin önüne varınca tüccar vaziyetten memnun. Üçüncü aklını da öğretir:

— Yürümesi, binmesinden iyi derlerse sakın inanma, deyince; 150 kuruşun heder olduğuna içerleyen hamal, sandığı omuzundan yere bırakır ve kırılan eşyaların sesleri arasında:

— Peğüm, bu sandığun içinde bir tek sağlamı kaldı derlerse sakın sen de inanma... diyerek tüccara lâyık olduğu cezayı verir.

Ahmet ARAS

※

Bavul

Terhis olmuş Karadenizli bir gurup, Memiş adlı bir kemençeci ile habire horon tepip eğleniyor, Çaltı burnu açıklarına gelen gemide memlekete gitmenin sevinci içinde etraflarından habersiz oynayıp duruyorlarmış. Bir ara kabaran deniz, gemiyi bir hayli sarsmış ama bütün yolcular perişan yerlere serilirken

onlar yine kendi âlemlerinde horon tepiyorlarmış.

Derken gelen iri bir dalga güverteyi yalayıp geçmiş ve bu arada Memiş'in bavulunu sürükleyip götürmüş. Arkadaşı, Memiş'in kulağına bavulun gittiğini fısıldayınca, istifini bozmayan Memiş, bir yandan kemençesini çalarken, bir yandan arkadaşına cevap yetiştirirmiş:

— Giderse pavul gitsun.. Anahtarı bağadur, anahtarı bağadur.

Selâhattin DİNÇER

4
KOMİSER OSMAN
CİHAN ŞAMPİYONU KARA İBRAM
TURHAN SELÇUK

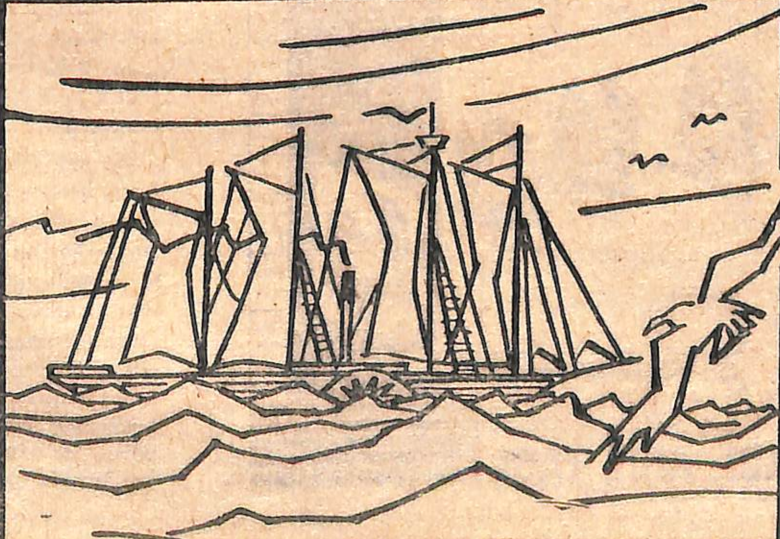

ÇAYAN'LA TEKRAR KAPIŞAN KARA İBRAM, YEDİĞİ TOKADIN ACISINI ER MEYDANINDA ÇIKARMAK ARZUSUYLA, ŞİMŞEK GİBİ FIRLIYARAK ÇİFT PAÇAYA DALAR.
HAYDAA BREEEH!
!!

ÇAYANI MİNDERE YIKAN KARA İBRAM FIRSATI KAÇIRMADAN KURT KAPANINI GEÇİRİR...
PEHLİVANLIĞA TÖVBE ETTİRECEM SENİ.

GÖZÜNÜ KİN BÜRÜYEN İBRAHİM, ÇAYANIN ALNINI MİNDERE DAYAYARAK SÜRMEĞE BAŞLAR. DERİSİ SIYRILAN ŞAMPİYONDAN AKAN KAN YERDE BİR İZ ÇİZER..
BANA TOKAT ATMAYI PAHALIYA ÖDETECEĞİM SANA FRENGİSTANLI. HAYDİ BAKALIM!..
!
IIIH!

ALNINDAN SIYRILAN DERİ ÇAYANIN GÖZLERİNİ KAPAMIŞ, MİNDERE SÜRTÜLEN ÇIPLAK ALNI SEYİRCİLERE DEHŞET VERMİŞTİ. YERDEKİ KANLI YOL GİTTİKÇE UZUYOR, KARA İBRAHİM MERHAMETE GELECEĞE BENZEMİYORDU...
PEHLİVAN BIRAK ARTIK!.. PES ETTİ.
PES ETTİ HA!. İSTERSE YİNE KAPIŞALIM.

KOSKOCA ŞAMPİYONU MİNDERDE EZE EZE BAYILTTI. OLUR ŞEY DEĞİL!.
HAYRETE LÜZUM YOK. ÇOK GÜÇLÜ BİR DELİKANLI. ÇAYANI HER ZAMAN YENER!.
VAY CANINA!. ZOR OYUNU YENER, DERLERDİ DE İNANMAZDIM!
UNUTAMIYACAĞIM BU KARŞILAŞMAYI...

ÇAYAN MİNDERDEN SIRTTA ÇIKARILMIŞ, KARA İBRAMA İSE AVRUPA YOLU GÖRÜNMÜŞTÜ. ÇAYANLA BİRLİKTE İSTANBULA GELMİŞ OLAN MEŞHUR BİR ORGANİZATÖR PEHLİVANIMIZI BİR GEMİYE ATMIŞ GURBET ELLERE GÖTÜRMÜŞTÜ...

KARA İBRAM PARİSTE BÜYÜK BİR HEYECAN VE HAYRETLE KARŞILANMIŞ, ŞIK VE ZARİF HANIMLAR ETRAFINI SARIVERMİŞTİ. SAF KÖYLÜ DELİKANLISI ŞAŞKINA DÖNMÜŞTÜ...
MERVEYYÖ!
KÖSE JOLİ
DEVAMI VAR

PATATES Şövalyeleri

— 17 —

Tekne denize açıldı. Teknenin arkasındaki küpeşteye abanmış Filimario ile Ketty, Bess adası kıyısının artık gözden uzaklaştığını seyrettiler.

Ketty birden Filimario'ya ileri görüşlüğünü göstererek:

— Fil, dedi, bak şu ilerdeki makinaya.

Filimario cin cin baktı, sonra ileri görüşlüğünü iade etti arkadaşına.

— Ketty, dedi, bu makina nedir biliyor musun? Delfino'dur bu, Glotilde Troll'ün yatı, bizi getiren işte bu yat. Ya ötekini, kumanda köprüsünde görülen, beyazlar giymiş insanı görüyor musun?

Ketty:

— Bir kadın, dedi.

Birden kederlenen Filimario:

— Hayır, dedi, Clotilde Troll bu.

— VI —

Mösyö Filimario Dublè üzerinde uzun uzun durduk; en küçük davranışlarına varıncaya kadar yazıp çizdik; onu yalnız başına ya da dostları ve düşmanları ile bir arada konuşturduk; kendimizi içten bir role zorlaya zorlaya, kadınlar yanında takındığı duruma mim koymamıza fırsat veren çılgın bir macera bile uydurduk. Şimdi bize, onun kaderini tayin etmeye kendisini hazırlamış bulunan bayanı göz önüne sermeden başka birşey kalmıyor. Fil Bess adasından uzaklaşırken, uğursuz Delfino ile karaya yanaşan Clotilde Troll.

Bu hikâyeye başladığımızda, Clotilde Troll, Nevaslippe'in yirmi beş yaşındaki en güzel ve en zengin mirasçısı idi. Hattâ memleketin en bitirim posta genç kızı da idi. Fakat o, yalnız yirmi beş yaşında değil, hattâ hayatının daha ilk beş yılında bile, Yüce Tanrı'nın en normal yarattıkları gibi, davranmıştı. Beş yaşına bastığı gece, Clotilde Troll, Joséhine'i yatağına almak istediğini dayatmıştı da dayatmıştı. Mösyö Troll gülmeğe başlamıştı, madam Troll de Clotilde'in dikkafalı bir kız olduğunu ileri sürmüştü.

Pek pek on dakika sonra, bahçeye inen mösyö Troll çağrıldığını işitiyordu; başını şöyle bir kaldırdı da Clotilde'i evin çatısına oturmuş, minik ayaklarını boşluğa sallandırmış buldu; ay manzarayı ışıklandırıyordu. Mösyö Troll, madam Troll, dadı, yazman ve uşaklar çakıllı taşa diz çöktüler de yangın söndürücüler gelene kadar kımıldamaması için Clotilde'e dil döktüler.

Clotilde o zamana kadar kımıldamıyacağına söz verdi ama, yangın söndürücüler gelince de evin altına — yoksa ileri değil — atlıyacağına parmak bastı. Madam Troll tekmil hizmetçilerle birlikte düşüp bayıldı. Mösyö Troll çevrede en tüyler ürpertici yangınlar da olsa yangın söndürücülerin koğuşlarından çıkmağa yeminli olduklarını bilirdi; sonra da Clotilde'le konuştu.

Clotilde:

— Joséphine'i yatağıma gelince inerim aşağı, diye diretti.

Joséphine'i Clotilde'in küçük odasına kadar çıkartmak gerekti; yorucu iş. Şimdi de hayvanı yatak çarşaflarının altına yerleştirmek gerekiyordu; fakat gene de dil dökme yetmedi; zor kullanmak ve sonunda, Joséphine'i kalın halatlarla bağlamak gerekti.

Ne olursa olsun o gece Clotilde, işte Nevaslippe'deki Troll çiftliğinde bulunan ineklerin en yaşlısı ve en gözdesinin, Joséphine'in yanında uyudu.

Clotilde'in inatçı oluşu gariplilğini de çoğaltıyordu. Heyhat! Bir roman ufak tefek günlük olayların soğuk listesine bel bağlayamaz, bu yüzden biz, beş yaşından yirmi beş yaşına kadar onu alıp götürmek zorunda kalan bütün yolda Clotilde'in ardından gitmiyeceğiz. Şu da var ki, Clotilde altı yaşına bastığında, mösyö Troll anlatılmağa değer beklenmedik bir olayla karşılaştı.

O sabah mösyö Troll:

— Clo, diye sordu, Louis ile mi oynuyorsun?

Clo:

— Yooo, dedi, Louis sapına kadar aptalın biri; bense, domuz kasabının çocukları ile dalgamı geçiyorum; şeytana madik atan soydan çocuklar.

Nevaslippe'deki serserilerin konuşmasının böyle olduğu iyice kabul edilirse, mösyö Troll'ün kızının da Nevaslippe'deki başıbozukların argosu ile konuştuğunu kabul etmelidir. Mösyö Troll şaşkına dönmüştü; büyük çarelere başvurdu: hemen tek gözlüklü ve bir yığın diplomalı, sanki bir bilgi küpü olan edebiyat öğretmeni getitildi. Mösyö Troll değerli mi değerli kızcağızı felâketlerinin akıntısına bıraktı ve edebiyat öğretmeni de ciddî and etti ki, kızının ağzından Akademice kabul edilmiş olmayan söz çıkmayacaktı.

Pek pek üç gün sonra akademik konuşma yolunda kızının almış olduğu ilerlemeleri öğrenmek istiyen mösyö Troll, şu karşılığı işitti:

— Pistonunuz iyi işliyor; kitap gibi konuşuyor. Daha ilk günlerde beni eşek gibi öylesine yoruyor ki!

Ve pek pek bir hafta sonra, kim çok saygıdeğer öğretmenle konuşmağı dilerse, onu rıhtımda, Balilette'te gidip aramak zorunda kalıyordu; kız onu hep orada buluyordu. Bizim şerefli ve çok bilmiş öğrenci, ensesinde düşük tüylü şapka ve dudakta pipo, hamallarla çene yarıştırıyordu.

Bu küçük olay, herhalde, Clotilde'in yaratılışını belirtmeğe yeter.

Yirmi beş yaşında Clotilde, gene Nevaslippe'deki mirasçı kızların en şekeri ve en varlıklısı idi ama, artık, sınırsız topraklara sahip olduğundan ve işlerin gidişi üzerinde damdan düşer gibi pek garip düşünceler ileri sürdüğünden en tehlikeli kız olup çıkmıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu güzelim kuş beyinli kafada zırzop düşünceler öyle güzel filiz veriyordu ki, Nevalslippe kişilerinin yarısı Clotilde'den nefret ediyordu. Öbür yarısı ise, çoğunlukla halkın erkek milleti tarafından meydana gelmişti.

Hiç şüphesiz, erkekler, Clotilde'e tapıyorlardı. Bizimki her gün, delikanlıların ve görmüş geçirmiş erkeklerin kaleminden çıkma, hemen hemen yirmi ateşli mektup alıyordu; olay - Tanrı adına söylüyelim- dal budak salıyordu ve hattâ çevre baskısının yakınları bile bundan ileri geliyordu. Nevaslippe halkının öbür yarısının Clotilde'e beslediği kin alevlenmiş bulunuyordu.

Bir gün Clo, bir yerde bir genç kızın hemen cinsiyet değiştirdiğini okudu. Bu, Clo'nun dünyada düşünmediği bir fikirdi; şıp diye bunu kabullendi ve, gazeteler, akşama, Clotilde Troll'ün birden öbür cinse geçtiğini son baskıların ve allı pullu bir biçimde yayınladılar. Bir kaç gazete Clotilde'i erkek elbiseleriyle gösteren resimlerle donanmıştı; yüzü yürek yakıcı kaytan bıyıkla ışıl ışıl ışıldıyordu.

(Devamı var)

PİYALE Makarnası'nın ikramiye çekilişinde şansınızı deneyiniz!

Lüks ve Ekstra Piyale Makarnası paketlerinden keseceğiniz 5 adet Aşçıbaşı resmini açık adresinizle

(Posta Kutusu 825 - İzmir) Adresine yollayıp ikramiye çekilişine katılınız.

İlk çekiliş : 15 Temmuz 1961 ve sonra her ayın 15. inde.

Her çekilişte :
1 adet 1.000. - Tl.
4 adet 250. - Tl.
10 adet 100. - Tl.

ikramiye dağıtılacaktır. Siz de iştirak ediniz;

PİYALE MAKARNASI

PİYALE ADI. AĞIZ TADI.

T.B.B. 233

Milletler Gülüyor

İskoç düellosu

Mac İntosch ve Mac Farlane iki komşu tüccardılar. Fakat günün birinde aralarından karakedi geçti ve önce birbirlerine fena sözler söylediler, sonra tokatlaştılar ve iş en sonunda gelip düelloya dayandı, zira ikisi de şereflerini kurtarmak istiyorlardı. Fakat işin kötüsü İskoçyada düello yasaktı. Ancak Irlanda'da dövüşebilirlerdi. Randevulaştılar. Ertesi gün sabah saat beşte İrlanda'nın meşhur bir meydanında düello yapacaklardı. Böylece akşam trenine binmek üzere gişenin önüne gelen Mac İntosch:

— Bana, dedi; lütfen Dubline gidiş dönüş bir bilet verin memur bey!

Hemen arkasından gelen Mac Farlane:

— Bana da dedi, sadece bir gidiş bileti verin!

Bunu duyan Mac İntisch, alaylı bir şekilde:

— Hele hele; diye seslendi! Galiba bu gidişin dönüşü olmadığını anlamış bulunuyorsunuz!.

Mac Tarlane gayet soğukkanlı bir cevap verdi:

— Ne münasebet; fakat doğrusu fazla israftan hiç hoşlanmam; onun için dönüşte biraz önce sizin aldığınızı duyduğum dönüş biletini kullanacağım!..

PAYLAŞMA

Annesi küçük Jimmy'ye:

— Bak Jimmy diyordu, bitişikteki fakir çocukların ne anneleri, ne babaları, ne de Jane halaları var! Onlara bir şey vermek istemez misin?

— İsterim anneciğim, onlara Jane halayı verelim!..

OL!

Hızla gelen bir otomobil, bahçesini çapalamakta olan Mathieu Babanın önünde durdu. Direksiyondaki delikanlı pençereden başını çıkarıp seslendi:

— Hey babalık! Bu yol nereye gider, bana söyler misin?

— Bu yol mu? Hiç bir yere gitmez evlât!..

— Nasıl olur?

— Valla bilmem; ben yetmiş senedir burada yaşıyorum, her sabah uyandığım zaman, bu yolu yerliyerinde duruyor bulurum!..

Bekâr yaşamanın zorluklarından kurtulmak için evlenmişti

Ciddi otel!

MARİUS meşhur bir firmanın satış memurluguna girmişti; işi icabı bazı seyahatler yapıyordu. Böyle iki günlük bir Lyon seyahatinden dönüşte her zaman uğraştığı meyhanede iki kadeh atıp arkadaşları ile çene çalmak istedi. Sordular:

— Nasıl, seyahatin iyi geçti mi Marius?

— Fena değil!..

— Çok satış yapabildin mi?

— Şöyle böyle!.. Ama doğrusu bu seyahatler çok masraflı oluyor...

— Sizin masraflarınızı firma ödemiyor mu?

— Ödüyor ama, ekstra masraflar kabul edilmez tabiî...

— Ekstra masraf ha!.. Hımm! Anlat bakalım Marius..

— Bir şey değil canım; sadece iki günümü boş geçirmemek istedim, şansım da yaver gitti, çok tatlı bir sarışınla tanıştım; onu alıp otele geldim. Yalnız kaldığım otel çok ciddi bir yerdi, onun için sarışını karımmış gibi göstermeyi uygun gördüm ve otel defterine, Mösyö ve madam Marius yazdırdım...

Doğrusu iki günün nasıl geçtiğini anlamadım, sahiden çok hoş bir kızdı. Sakin otelden hesap istiyence bana 80000 franklık bir yekûn vermezler mi?..

— Nee? İki gün için 80.000 frank mı? Olmaz öyle şey...

— Ben de öyle söyledim ama, otelci gayet müstehzi bir gülüşle «Fakat mösyö Marius dedi; hesabınız iki günlük değil ki!.. Karınız aşağı yukarı bir aydır burada kalmakta idi, bu bir aylık yekundur.»

Berberde

Genç bir adam elinden tuttuğu küçük bir oğlan çocukla berbere girdi:

— Benim biraz acelem var dedi; fakat küçük bekliyebilir. Bana mümkünse derhal şampuan, friksiyon, masaj, traş ve manikür yapın ve saçımı kesin!

Berber, manikürcü ve çıraklar son süratle çalışarak adamın istediklerini yaptılar. İşi tamamlanınca müşteri berbere:

— Sağ olun dedi, şimdi benim görülecek ufak bir işim var, ben dönene kadar küçüğe de bir şampuan yapın ve saçlarını kesin...

Berber, küçük oğlanı da yıkadı, taradı ve bir güzel saçlarını kestikten sonra:

— İşte dedi; baban nerdeyse gelir; doğrusu seni tanıyamıyacak!..

O zamana kadar sesi çıkmıyan çocuk:

— Ne babası? dedi. O benim babam filân değil, yolda kendisini ilk olarak gördüm, bana: «Küçük saçların ne kadar uzamış, gel seni berbere götüreyim» dedi ve buraya getirdi.

GERİ KALANLAR

Bir toplantıda Cannes festivalinin sayılı rejisörlerinden biri, ideal kadın tablosu çiziyordu, yanındakilere:

— İdeal güzellikte bir kadın yapmak için Brigit Bardot'un ağzını, Claudia Cardinale'nin gövdesini, Pascale Petit'nin gözlerini, Elke Sommer'in saçlarını almak lâzımdır... dedi.

Hazır bulunanlardan biri atıldı:

— Siz bunları alıp ideal kadın yapın, geri kalanları ben memnuniyetle kabul ederim!...

AMERİKA'DA!

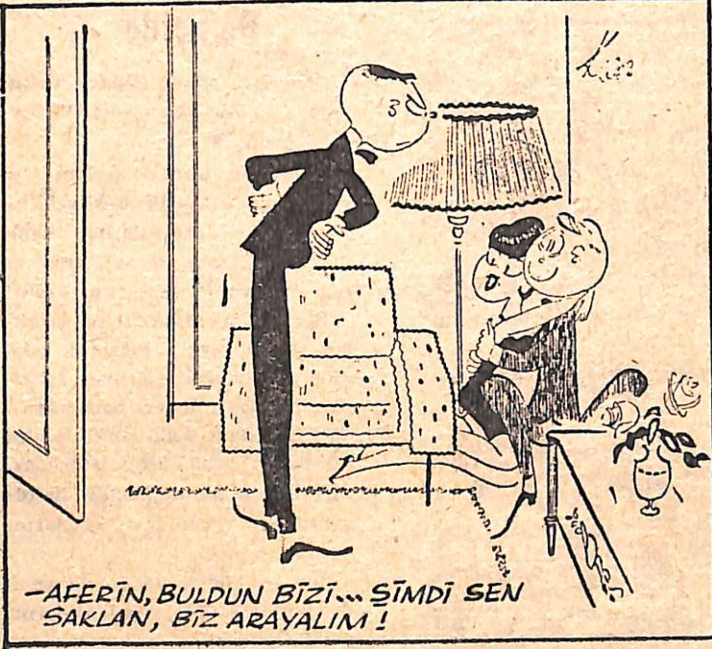
Ayakkaplarını boyatan centilmen boyacıya:

— Üzülme dostum dedi; bende hayata atıldığım zaman boyacılık yapıyordum, şimdi büyük bir şirketin genel direktörüyüm; hiç belli olmaz!

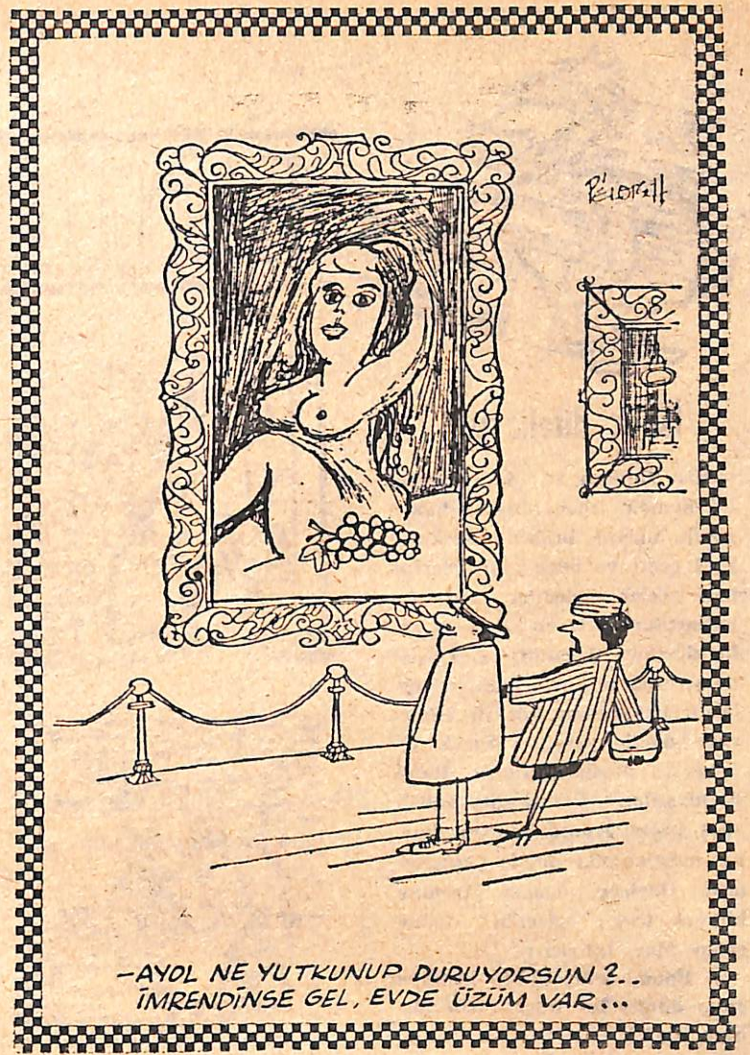
Boyacı ümitsizce başını salladı:

— Benim için durum biraz farklı Mister; zira hayata atıldığım zaman ben büyük bir şirketin genel müdürlüğünü yapıyordum, şimdi ise ayakkabı boyuyorum!

Dünya Karikatürleri

—AFERİN, BULDUN BİZİ... ŞİMDİ SEN SAKLAN, BİZ ARAYALIM!

—AYOL NE YUTKUNUP DURUYORSUN?.. İMRENDİNSE GEL, EVDE ÜZÜM VAR...

YAZISIZ

—YOOO, PLÂKA MEYDANDA OLACAK!

—POOL, YÜZME BİLMEDİĞİNİ UNUTMA!

GÖÇ : En güzel türkçenin en güzel romanı.

GÖÇ : Bizim evimizin, bizim aşkımızın romanı.

GÖÇ : İçinde tanıdığınız insanlar bulacağınız yakın geçmişin romanı.

GÖÇ : Okuduktan sonra bir daha okuyacağınız roman.

Umumî satış yeri : AKBABA Yayınevi. Divanyolu, Klodfarer caddesi, No. 8 - 10, İSTANBUL Bütün kitapçılarda arayınız. Fiatı 5 Lira.

AK 10

G Ö Ç

Romanını imzalatmak isteyenlere:

Yusuf Ziya Ortaç, perşembe ve cuma günleri, sabah 10 dan 12 ye, öğleden sonra 2 den 4 de kadar sayın okuyucularının kitaplarını Akbaba yayınevinde imzalayacaktır.

AK. 11

En Güzel Aşk ve Özlem Şiirleri

GÜNAYDIN

ŞAİRİ
FEYZİ HALICI

Fiatı 2,5 lira - Özel baskı 5 lira.
P. K. 99 - KONYA

AK. 12

Ama ne yemek yedik...

...gene de midemiz rahat!

Vita ile pişirilmiş yemeklerden sonra mideniz ne kadar rahattır! Yemekler hakikaten nefis olur çünkü Vita'nın fevkalâde bir lezzeti vardır. Vita'nın lezzeti daima nefistir çünkü Vita daima tazedir. Yemekler besleyici olur çünkü Vita vücuda bol kalori verir. Ancak bunların hepsinden daha mühimi mideniz hafif olur çünkü Vita'nın hazmi kolaydır. Evet, Vita tasfiye edilmiş ve asidi alınmış olan en iyi nebatî yağlarla yapılır.

Bakkalınızdan hakikî VİTA'yı ısrarla isteyiniz.

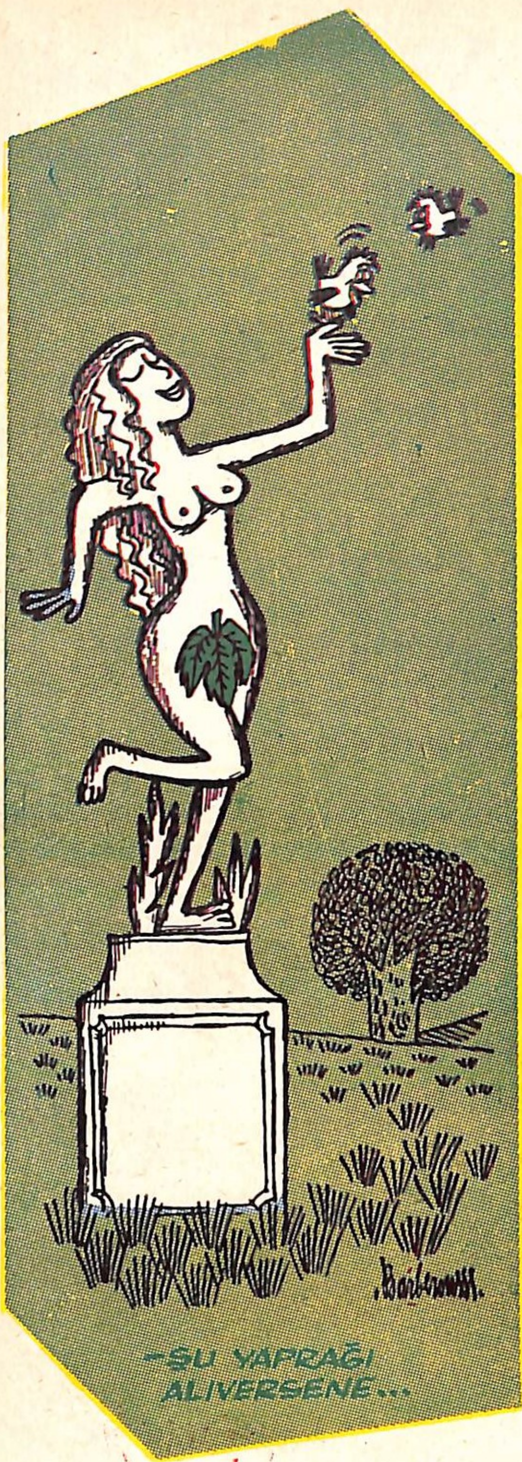

Vita *yemeğin lezzeti midenin dostudur.*

V.119

İL 6746

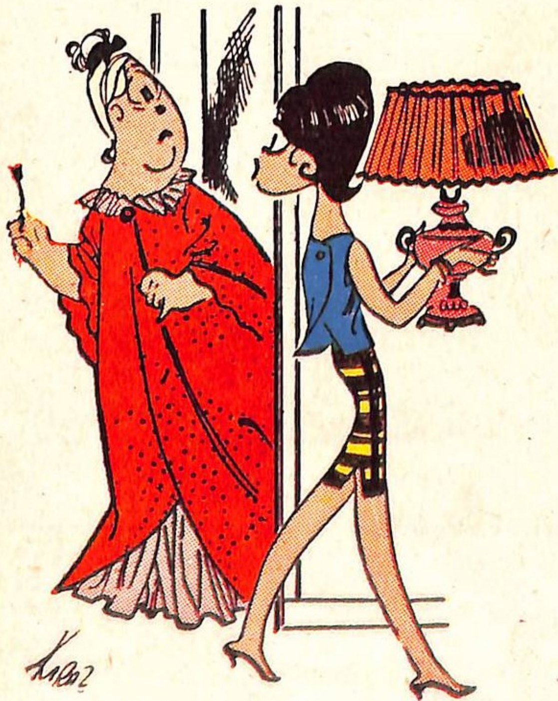
Akbaba

-ŞU YAPRAĞI ALIVERSENE...

-İŞTE BİZİM DENİZİN MEYVASI... YARISI KARIN DOYURUR, YARISI GÖNÜL !

-BÜTÜN KIRILACAK ŞEYLERİ KALDIR: KIZIMIN DAVETLİLERİ GELECEK !..

-NE OLUR KOCACIĞIM, ŞUNU AVLAYIVER...